Περιοδος 2η,
Νο 77
Οχτώβρης '98
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις αλλες σελιδες

Η εμπειρία της Ρωσίας
Μόνη λυση η επανασταση σελ. 11

Σκάνδαλα και διαφθορά η φύση του καπιταλισμού σελ. 4

ΗΠΑ: Πίσω απο τα ροζ σκάνδαλα
Το κράχ τρώει τον Κλίντον σελ. 5

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Ιδιωτικοποιήσεις, φορολογίες, ανεργία, πολεμοκαπηλεία

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Ο Κληρίδης ζήτησε απο τους υπουργούς του να δηλώσουν τα περιουσιακά τους στοιχεία για να μας πείσει ότι θέλει να πατάξει τα σκάνδαλα.

Πως μπορεί όμως να πατάξει τα σκάνδαλα αυτός και η κυβέρνηση του που είναι το πιό μεγάλο σκάνδαλο απ' όλα.

Απο την πρώτη μέρα που ανέβηκε στην εξουσία, ακολουθεί μιά σκανδαλώδη πολιτική. Η πρώτη του πολιτική πράξη ήταν η αποκατάσταση των 62 πραξικοπηματιών που αποτελούσε κατάφορη πρόκληση στα δημοκρατικά αισθήματα της συντριπτικής πλειοψηφίας των απλών ανθρώπων και στοίχισε στα

συνέχεια σελ. 3

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 98

Τρείς μέρες με σοσιαλιστικές ιδέες και συζητήσεις
23, 24, 25 Οχτώβρη - Ξενοδοχείο Φιλοξένια

Να σταματήσουν οι ρατσιστικές διώξεις των μεταναστών

Η Κυπριακή Δημοκρατία συνεχίζει να υποδέχεται με "ανθρωπισμό" και να αντιμετωπίζει "καταλλήλως" τους μετανάστες που φτάνουν στην Κύπρο είτε σαν εργάτες ψάχνοντας μια ελπίδα ζωής, είτε σαν ναυαγοί σε κάποια ακτή του νησιού.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της «μεγαλοψυχίας» της κυβέρνησης απέναντι στους μετανάστες ήταν η περίπτωση των 15 μεταναστών που πλήρωσαν 3 χιλιάδες δολάρια ο καθένας για να πάνε Ιταλία και ο βαρκάρης τους άφησε στον Πρωταρά! Η αστυνομία τους συνέλαβε για "παράνομη είσοδο στο έδαφος της Δημοκρατίας" και τους οδήγησε στα δικαστήρια για να καταδικαστούν τελικά σε φυλάκιση.

Το μέγεθος της υποκρισίας και του ρατσισμού της Κυπριακής Δημοκρατίας φανέρωσε ο δικαστής που τους καταδίκασε δηλώνοντας ότι: ***"Αντιλαμβανόμαστε τη δύσκολη θέση αυτών των ανθρώπων που λάθος μεταφέρθηκαν στην Κύπρο, αλλά υπάρχει ανάγκη προστασίας των συνανθρώπων μας"*** στέλνοντας τους στα μπουντρούμια της αστυνομίας.

Σαν αυτές τις περιπτώσεις υπάρχουν δεκάδες εργαζομένων που έρχονται εδώ και καταδικάζονται, φυλακίζονται, κακοποιούνται και απελαύνονται γιατί διέπραξαν το «έγκλημα» να αναζητήσουν δουλειά στη ξενητιά και να εξασφαλίσουν μια καλύτερη ζωή για τις οικογένειες τους.

Την ίδια στιγμή βέβαια οι εγκληματίες και οι φατρίες τους μένουν ελεύθεροι όπως και όλοι αυτοί οι «αγιοι», οι υπουργοι, και οι μεγαλοκαρχαρίες που έχουν κατακλέψει τα δημόσια ταμεία με τις κομπίνες, τα σκάνδαλα και τις μίζες, χωρίς καν να χαρακτηριστούν εγκληματίες.

Πρόσφατα, με αφορμή τα δυο τελευταία ναυάγια στην Λεμεσό και στον Πρωταρά, εμφανίστηκαν διάφορα δημοσιεύματα -με πρωτεργάτη την φασιστοφυλλάδα του οχταήμερου Σαμψών - ότι δήθεν στο Λίβανο υπάρχουν 5.000 μετανάστες - όργανα του Ντεκτάς και της Άγκυρας - έτοιμοι να "εισβάλουν" στην Κύπρο για να δημιουργήσουν προβλήματα. Αυτή η αισχρή κινδυνολογία στοχεύει στη σύνδεση του ρατσισμού με τον εθνικισμό και ανοίγει το δρόμο στα διάφορα φασιστοειδή.

Όμως κανένας απ' αυτούς τους εργάτες δεν έρχεται εδώ γιατί πιστεύει ότι θα βρεθεί σ' ένα επίγειο παράδεισο. Αντίθετα, έρχονται εδώ πουλώντας ότι έχουν και δεν έχουν, ρισκάροντας τα πάντα σε διάφορους επιτήδειους που τους υπόσχονται να τους μεταφέρουν δήθεν στην Ευρώπη και με κίνδυνο την ίδια τη ζωή τους. Ξέρουν όμως ότι δεν έχουν άλλη επιλογή για να ζήσουν. Τουλάχιστον αν τα καταφέρουν και φύγουν σε άλλη χώρα, ίσως να υπάρχει κάποια ελπίδα.

Σαν ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτε από το κυνηγητό αυτών των ανθρώπων. Αντίθετα, έχουμε πολλά να χάσουμε. Το επιχείρημα ότι αυτοί φέρνουν την ανεργία είναι ψεύτικο. Για την ανεργία ευθύνονται τα αφεντικά που συνεχώς μειώνουν τις θέσεις εργασίας για να βγάζουν περισσότερα κέρδη. Θέσεις εργασίας μπορούν να υπάρξουν για όλους - ντόπιους και ξένους. Αυτοί που καθορίζουν τον αριθμό των θέσεων εργασίας είναι τα αφεντικά και το κάνουν ανάλογα με τα κέρδη τους. Αυτοί είναι οι υπεύθυνοι και ενάντια σ' αυτούς πρέπει να στραφεί η εργατική τάξη ενωμένη - ντόπιοι και ξένοι.

Καλοδεχούμενοι

Δυστυχώς οι ηγεσίες των συντεχνιών αντί να δούν και να προβάλουν αυτή την πραγματικότητα, κρατούν μιά ρατσιστική στάση και ζητούν το διώξιμο των μεταναστών ή την απαγόρευση εισόδου και εργασίας σε ξένους εργάτες. Με αυτή τους τη στάση στη ουσία βοηθούν τα αφεντικά να την βγάλουν καθαρή και να φορτώσουν τις δικές τους ευθύνες στους ώμους των μεταναστών. Ακόμη χειρότερα, έδωσαν το δικαίωμα στην αστυνομία να επιτίθεται, να καταδιώκει και να πυροβολεί ξένους και ανοίγουν το δρόμο στα διάφορα φασιστικά στοιχεία για να κάνουν την εμφάνιση τους, όπως έξω από το Πεύκος στην Λεμεσό χτυπώντας τους διαμαρτυρόμενους ναυαγούς και στην Πάφο ξυλοφορτώνοντας τους φοιτητές από το Μπαγκλαντές.

Η απάντηση σ' αυτές τις ρατσιστικές αντιλήψεις και επιθέσεις μπορεί και πρέπει να έρθει μέσα από ένα αντιρατσιστικό κίνημα . Η εμπειρία των εκδηλώσεων συμπαράστασης που οργάνωσε η Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών μέσα στον Ιούλη/Αύγουστο - έστω και πρόχειρα οργανωμένων - έξω απο το ξενοδοχείο Πεύκος, έδειξαν καθαρά ότι αν είναι να εξαναγκαστεί η κυβέρνηση να σταματήσει τις επιθέσεις της ενάντια στους μετανάστες, χρειάζεται ένα δυνατό κίνημα συμπαράστασης και αλληλεγγύης με τους ξένους. Αποτέλεσμα εκείνων των εκδηλώσεων ήταν η παραχώρηση πολιτικού άσυλου σε πολύ περισσότερους ναυαγούς απ' ότι αρχικά δήλωνε ο υπουργός Εσωτερικών.

Προς αυτή τη κατεύθυνση είναι που πρέπει να στραφούν οι διάφορες οργανώσεις που θέλουν να παλέψουν ενάντια στο ρατσισμό και να οργανώσουν και να συντονίσουν τη δράση τους. Χρειάζεται όμως και μια συνολική πολιτική που να μπορεί να απαντά στο τι είναι ρατσισμός, από πού προέρχεται, ποιους εξυπηρετεί και προπάντων πως παλεύεται. Χρειάζεται μια ταξική ανάλυση και μια πολιτική ταξικής σύγκρουσης με τον πραγματικό υπεύθυνο της εκμετάλλευσης και της δυστυχίας - τον καπιταλισμό.

Αντώνης Σαρρής

Οι 75 ναυαγών που βγήκαν στις ακτές των βρεττανικών βάσεων αντιμετωπίζουν και αυτοί τα ίδια προβλήματα οπως και οι προηγούμενοι ναυαγοί μετανάστες. Χρειάζεται η άμεση κινητοποίηση μας για να μήν και αυτοί την ίδια τύχη με τους προηγούμενους

Ελληνική Χλώρακα

Χλώρακα σε ελληνική εκδοχή είχαμε στην Αθήνα στα τέλη του Σεπτέμβρη. Η αστυνομία έκανε επίθεση, σε διαμέρισμα, που κρατούσε ομήρους ο «ρουμάνος κακοποιός», Ματέι Σορίν όπως τον χαρακτήρησε η αστυνομία. Το αποτέλεσμα ήταν αρκετοί τραυματίες, δυό απο τους οποίους, η 25χρονη Αμαλία Γκινάκη και ο Ματέι Σορίν πέθαναν τελικά.

Ο Ματέι Σορίν πέθανε τρείς μέρες μετά στο νοσοκομείο των φυλακών όπου μεταφέρτηκε παρά τα σοβαρά του τραύματα. Πέθανε ναρκωμένος και με χειροπέδες και ιμάντες στα πόδια. Η μητέρα του μάλιστα έκανε λόγο και γιά βαριά χτυπήματα που είχε το παιδί της ανεξάρτητα απο τον τραυματισμό του. Οι ιατροδικαστές που εξέτασαν την σωρό του, είπαν οτι αν δέν μεταφερόταν στις φυλακές και αν δεν ναρκωνόταν δεν θα πέθαινε.

Η αστυνομία μπούκαρε στο διαμέρισμα, την ώρα που ο Ματέι είχε απελευθερώσει δυο ομήρους και όπως δήλωσε η Αμαλία Γκινάκη πρίν γίνει η επίθεση: «*Δεν μας πείραξε. Εβρισε μόνο τους αστυνομικούς και την κοινωνία*». Η αστυνομία μπορούσε να κάνει διαπραγματεύσεις και όμως προτίμησε την δολοφονική επίθεση.

Γι' αυτό ο κόσμος και οι συγγενείς των θυμάτων δεν τα είχαν με τον Ματέι αλλά έλεγαν και ξανάλεγαν οτι η Αμαλία θα είχε σωθεί αν δεν έμπαινε η αστυνομία.

Παρά τις παραιτήσεις κάποιων υπευθύνων της επιχείρησης, η Κυβέρνηση έδωσε πλήρη κάλυψη στην ηγεσία της αστυνομίας και πρόβαλε το μοτίβο περί «ρουμάνου κακοποιού» που υιοθέτηθηκε και από τα ΜΜΕ και προσπάθησε να χρησιμοποιήσει αυτό το περιστατικό γιά να επιτεθεί γενικά στούς μετανάστες.

Αυτή η εικόνα όμως δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματικότητα. Ο Ματέι Σορίν ήρθε στην Ελλάδα σε ηλικία 9 χρονών και μεγάλωσε σε μια φτωχογειτονιά στους Αγίους Αναργύρους. Βρέθηκε στη φυλακή για πρώτη φορά για «απαγωγή» της φίλης του μετά απο μήνυση που του έκανε η μητέρα του κοριτσιού. Αργότερα συνελήφθηκε για μικροκλοπές και κατέληξε ξανά στην φυλακή. «*Εκεί όμως όπου τα έμαθε όλα ήταν οι φυλακές του Βόλου, εκεί τον εκπαίδευσαν καλά*» λέει η μητέρα του. Ο Ματέι πλήρωσε ακριβά όπως χιλιάδες άλλοι νέοι για την φτώχεια και την ανεργία που μαστίζει τις φτωχογειτονίες. Η απάντηση που παίρνουν απο το κράτος είναι τα δικαστήρια και οι φυλακές.

Την εκδοχή του «ρουμάνου κακοποιού» υιοθέτησαν και τα ΜΜΕ εδώ γιά να προβάλουν τον ρατσιστικό ισχυρισμό ότι κινδυνεύουμε απο την ανεξέλεκτη είσοδο ξένων, που ευθύνονται τάχα, για την αύξηση της εγκληματικότητας. Απόφυγαν όμως να κάνουν τον παραλληλισμό με τη Χλώρακα και πολύ περισσότερο με το γεγονός ότι σε εκείνη την περίπτωση δεν παραιτήθηκε κανείς, παρά το ότι τελικά η κυβέρνηση αναγκάστηκε να πληρώσει αποζημιώσεις στου συγγενείς του Λεφτέρη και της Ελσης μετά που δικαιώθηκαν απο το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Η ελληνική Χλώρακα έδειξε με ακόμα ένα τραγικό παράδειγμα, ότι οι απλοί άνθρωποι δέν έχουν να περιμένουν τίποτα το καλό απο την αστυνομία, τα δικαστήρια, τις φυλακές. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του αστικού κράτους, είναι ταγμένοι να υπερασπίζονται τα συμφέροντα των αφεντικών και όχι των φτωχών και των αδικημένων.

Αγγελική Μιχαήλ

Νέα σχολική χρονιά, παλιά προβλήματα

Η νέα σχολικη χρονια ξεκίνησε και φέτος με πάρα πολλά προβλήματα, οπως συνηθίζεται τα τελευταία χρόνια. Προβληματα που έχουν ήδη προκαλέσει τις δικαιολογημένες αντιδράσεις των μαθητών, των γονιών και των εκπαιδευτικών. Αντιδράσεις που φέτος αναμένονται να είναι εντονότερες αφου και τα προβλήματα έχουν πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις.

Εκτός απο τα γνωστά και καθιερωμένα πλέον προβλήματα που έχουμε καθε χρόνο, ελλείψεις βιβλίων, καθηγητών, δασκάλων, τα τελευταία χρόνια ήρθαν να προστεθούν στη λίστα και τα στεγαστικά προβλήματα των σχολείων. Σήμερα αρκετά σχολεία λειτουργούν με διπλάσιο αριθμό μαθητών απο το επιτρεπτό όριο. Οι τάξεις γεμίζουν ασφυκτικά με 35 μαθητές, πράγμα που δυσκολεύει πολύ το μάθημα για τους μαθητές αλλά και τους καθηγητές. Τα μετακινούμενα τμήματα έχουν γίνει θεσμός πλέον ενω ακόμη και τα αποχωρητήρια ορισμένων σχολείων έχουν μετατραπεί σε αίθουσες διδασκαλίας.

Ακόμη, μεγάλος αριθμός μαθητών που επέλεξαν τον Τεχνικό Λυκειακό Κύκλο δεν μπορούσαν να εγγραφούν διότι δεν υπήρχαν θέσεις.

Η κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας όχι μόνο δεν κάνουν τίποτα για να λύσουν αυτά τα προβλήματα αλλά δημιουργούν περισσότερα. Εφαρμόζουν και σε αυτό το τομέα μια σκληρή πολιτική λιτότητας και περικοπών, όπως και σε άλλους τομείς, την ίδια ώρα που κάποιοι «άγιοι», κάποια μέλη της κυβέρνησης και άλλοι φίλοι της κατηγορούνται για την εξαφάνιση εκατομμυρίων λιρών από το ταμείο του Δημοσίου.

Αυτή η πολιτική είναι που οδήγησε στο κλείσιμο μερικών σχολείων με το πρόσχημα ότι δεν υπήρχαν αρκετοί μαθητές ενω αφήνει πολλά σχολεία ασυντήρητα, με αποτέλεσμα οι μαθητές σε ορισμένα απο αυτά να κινδυνεύουν από τις παλιές και καταστρεμμένες ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις.

Και όταν κάνουν την εμφάνιση τους στον τύπο, έρευνες που φανερώνουν ότι το 25% των μαθητών κάθε χρόνο μένουν ανεξεταστέοι και 3% στάσιμοι, βγαίνουν οι λειτουργοί του Υπουργείου και της κυβέρνησης για να ρίξουν αλλού τα φταιξίματα. Μας λένε ότι φταίνε οι μαθητές που δεν κάθονται να διαβάσουν και «γυρίζουν» όλη μέρα στα σφαιριστήρια ή ακόμα ότι ευθύνονται και οι «προβληματικοί» καθηγητές, όπως δήλωσε και ο πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Παιδείας, Σοφοκλής Χ''Γιάννης. Ολα αυτά είναι προφάσεις για να καλύψουν τις πραγματικές ευθύνες, οι οποίες βαραίνουν τους ίδιους τους κυβερνώντες, και να παραπλανήσουν τους γονείς, μαθητές και εκπαιδευτικούς και να αποφύγουν τις αντιδράσεις τους.

Πολλές φορές στο παρελθόν αυτές οι αντιδράσεις έχουν σταθεί εμπόδιο στα σχέδια του Υπουργείου. Πέρσυ οι αντιδράσεις του μαθητικού κινήματος έκαναν το Υπουργείο να υποχωρήσει στο θέμα των προεισαγωγικών.

Αυτές οι αντιδράσεις χρειάζεται να συνεχιστούν και φέτος και να μετατραπούν σε αγώνες που να αναγκάσουν τη κυβέρνηση να δώσει λεφτά για τη Παιδεία και να λύσει αυτά τα προβλήματα. Γιά να γίνει κάτι τέτοιο όμως χρειάζεται καλύτερη οργάνωση και σύντονισμός μεταξύ των μαθητών όλων των σχολείων για κοινές κινητοποιήσεις.

Χρειάζεται ακόμη και η συνεργασία με τους καθηγητές γιατί και αυτοί υποφέρουν από τις συνθήκες εργασίας στα σχολεία. Ομως πάνω όλα χρειάζονται δυναμικές παρεμβάσεις, όπως αποχές, καταλήψεις, πορείες προς το Υπουργείο και όχι χλιαρές αντιδράσεις με επιστολές στον Υπουργό και άλλα παρόμοια. Αυτή η κυβέρνηση έχει δείξει ότι δεν παίρνει απο λόγια. Μόνο τη γλώσσα των δυναμικών αντιδράσεων καταλαβαίνει, και αυτήν είναι που πρέπει να χρησιμοποιήσουμε.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Αγώνες για να ξεφορτώθούμε τη κυβέρνηση σκάνδαλο

συνεχεια απο σελ.1

ταμεία του κράτους εκατοντάδες χιλιάδες λίρες.

Στο ίδιο μοτίβο συνεχίζει μέχρι σήμερα, δίνοντας χιλιάδες λίρες για μνημεία του φασίστα αρχηγού της ΕΟΚΑ Β, Γρίβα, και άλλων παρόμοιων «εθνοσωτήρων». Διορίσε τον Σολωμή που κατηγορείται ότι ήταν ανακριτής στο πραξικόπημα σαν Υπουργό Υγείας ενώ το περασμένο καλοκαίρι άνοιξε τις πόρτες στο χουντικό κάθαρμα τον Βιτζηλαίο, για να έλθει στη Κύπρο.

Ακόμη η σφαγή στη Χλώρα έχει καταγραφεί σαν ένα απο τα πιο αποτρόπαια σκάνδαλα της κρατικής καταστολής στην ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας που έμεινε τελείως ατιμώρητο. Αντίθετα ο υπουργός της Χλώρακας είναι σήμερα ο πρόεδρος του Συμβούλιου Δεοντολογίας της Ραδιοτηλεόρασης.

Μιχαηλίδης και Σολωμής, δυό απο τα μεγάλα σκάνδαλα της κυβέρνησης Κληρίδη. Πριν απο αυτούς όμως ήταν το σκάνδαλο με την αποκατάσταση των 62 πραξικοπηματικών, η Χλώρακα, η αύξηση του ΦΠΑ, το πάγωμα της ΑΤΑ, οι ιδιωτικοποιήσεις, η απαγόρευση των απεργιών και πολλά άλλα. Σ' αυτά κανείς κανείς δεν αναφέρεται.

Ληστεία

Πως μπορεί να προστατέψει το βιωτικό επίπεδο μας αυτός που αύξησε τον ΦΠΑ απο 5% σε 8% και τώρα προσπαθεί να τον αυξήσει ακόμα περισσότερο για να ολοκληρώσει την μεγάλη ληστεία σε βάρος του εισοδήματος των εργαζομένων. Γιά να είναι σίγουρος μάλιστα ότι δεν θα μείνει τίποτα στις τσέπες μας, αύξησε και την «εκτακτη εισφορά για την άμυνα».

Πώς μπορεί ο Κληρίδης και η κυβέρνηση τους να παριστάνους τους προστάτες της νεολαίας όταν έχουν αυξήσει την ανεργία κατα 30% μέσα στα τελευταία δυό χρόνια, όταν ένας στους δυό ανέργους είναι νέος.

Ο Χρύσανθος και τα εκατομμύρια που έφαγε δεν είναι τίποτα μπροστά στο μεγάλο φαγοπότι που άνοιξε με τις ιδιωτικοποιήσεις. Δημόσιες επιχειρήσεις όπως η ΑΤΗΚ που είχε 28 εκατομμύρια λίρες κέρδη τον περασμένο χρόνο, 'η ΑΗΚ, οι Κυπριακές Αερογραμμές, τα λιμάνια ετοιμάζονται να περάσουν στα χέρια των μεγαλοκαρχαριών.

Οι χαλαρώσεις στον Μιχαηλίδη και σε άλλους θα είναι σαν μικρό δωράκι μπροστά στα εκατομμύρια που θα αρπάξουν οι τράπεζες και οι τζογαδόροι του χρηματιστήριου απο την αύξηση των επιτοκίων.

Την ώρα που επιβάλλουν μηδενικές αυξήσεις στους εργαζόμενους οι Υπουργοί δίνουν αύξηση απο 30% - 50% στον εαυτό τους.

Την ώρα που τα σχολεία διαλύονται απο τις ελλείψεις αιθουσών, βιβλίων, εκπαιδευτικών η κυβέρνηση δίνει εκατομμύρια για επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και άλλα «κίνητρα» στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους.

Την ώρα που ασθενείς πεθαίνουν περιμένοντας στη σειρά για ενα καθετηριασμό ή μια αξονική τομογραφία γιατί δεν υπάρχει εξοπλισμός και αρκετό προσωπικό στα νοσοκομεία η κυβέρνηση ξοδεύει εκατοντάδες εκατομμύρια για πυραύλους, τανκς, κανόνια και προσλήψεις αστυνομικών και στρατιωτικών.

Το μεγαλύτερο σκάνδαλο όμως είναι οτι μ' αυτή τη πολιτική όχι μόνο πετά εκατοντάδες εκατομμύρια σε καταστροφικές μηχανές αλλά έχει φέρει πιο κοντά και την απειλή του πολέμου. Πολύς κόσμος σήμερα αγωνιά για το που μπορούν να οδηγήσουν οι εξοπλισμοί και το κλίμα έντασης που έχει δημιουργηθεί, ιδιαίτερα αυτές τις μέρες με τις στρατιωτικές ασκήσεις και των δυό πλευρών, το «Νικηφόρο» και τον «Τόρο».

Ακόμη η πολιτική της εθνικοφροσύνης και του γριβισμου έχουν ανοίξει διάπλατα το δρόμο στα φασιστικά αποβράσματα να βγούν απο το καβούκι τους και να κτυπούν μετανάστες και αλλοδαπούς φοιτητές.

Να φύγει

Αυτή η κυβέρνηση είναι απο μόνη της ένα σκάνδαλο. Ενα σκάνδαλο που κράτησε πάρα πολύ.

Χιλιάδες εργαζόμενοι τα τελευταία χρόνια έχουν συγκρουστεί μαζί της και με τις επιλογές της, απο τους εκπαιδευτικούς, μέχρι τους γιατρούς, τους πιλότους, τους ωρομίσθιους, τους έκτακτους, τους δημόσιους και πολλούς άλλους.

Μπορεί η αντιπολίτευση να αγωνιά για τους «θεσμούς» που καταρρακώνονται απο την αποκάλυψη των σκανδάλων και της διαφθοράς αλλά οι απλοί άνθρωποι αγωνιούν περισσότερο για το βιωτικό τους επίπεδο, γιά την ακρίβεια, για τις δουλειές τους, για τα δάνεια τους και πώς θα τα ξεπλυρώσουν. Αυτά είναι που χρειάζονται να προστάτεψουμε σήμερα και όχι τους αστικούς θεσμούς που έτσι και αλλοιώς είναι ταγμένοι να υπηρετούν την άρχουσα τάξη και το σύστημα της.

Αυτή την προστασία δεν μπορεί να μας την προσφέρει αποτελεσματικά ούτε η αστυνομία, ούτε τα δικαστήρια, ουτε οι διερευνητικές επιτροπές, ούτε ο γενικός ελεγχτής. Εξάλλου δεν είναι λίγες οι καταγγελίες που είδαν το φώς της δημοσιότητας, για διαθφορά μέσα στην ίδια την αστυνομία και τους άλλους αστικούς θεσμούς.

Η μόνη πραγματική προστασία για μας είναι οι δικοί μας αγώνες για καλύτερα μεροκάματα, για καλύτερες συνθήκες δουλειάς, για καλύτερη και δωρεάν Παιδεία και Υγεία, για να υπερασπιστούμε τα κεκτημένα μας.

Γιά να γίνει αυτό όμως χρειάζεται μιά πολιτική που να βλέπει ξεκάθαρα τον ταξικό χαρακτήρα της κοινωνίας. Που να αναγνωρίζει τον ανελέητο ταξικό πόλεμο που διεξάγεται καθημερινά και να υπερασπίζεται με συνέπεια τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Ενα επαναστατικό κόμμα με μιά τέτοια πολιτική είναι που χρειαζόμαστε σήμερα αν θέλουμε να δώσουμε ένα οριστικό τέλος όχι μόνο σ' αυτή τη κυβέρνηση σκάνδαλο αλλα και στο σύστημα σκάνδαλο, τον καπιταλισμό.

Σοσιαλισμός απο τα κάτω

Το περιοδικό του Σοσιαλιστικου Εργατικού Κόμματος

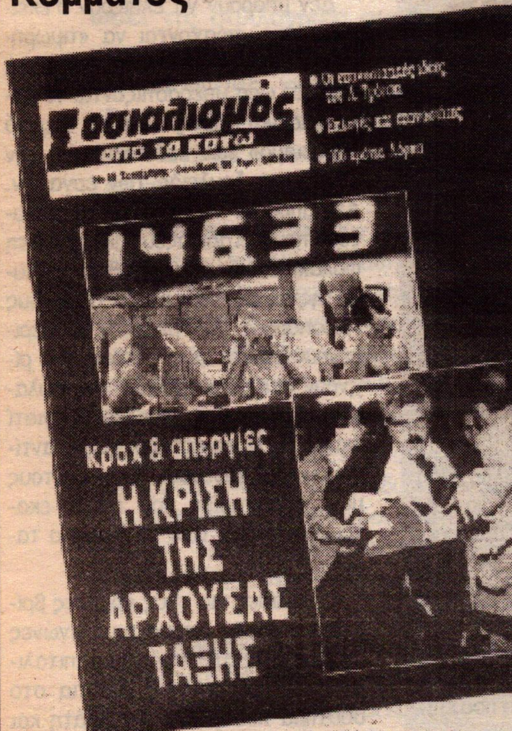

Θέματα:

- Κράχ και απεργίες
- Οι επαναστατικές ιδέες του Τρότσκι
- Επαναστάτες και εκλογές
- 100 χρόνια Λόρκα
- Ιδιωτικοποιήσεις
- Απο που βγαίνει το κέρδος

Μπορείτε να το προμηθευτείτε απο τα τραπεζάκια της Εργατικής Δημοκρατίας ή το Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της τηλ: 02-349959

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Στις 1647 λίρες έφτασε το συνολικό ποσό που μαζεύτηκε μέχρι σήμερα για την οικονομική μας εξόρμηση.

Τον Σεπτέμβρη μαζεύτηκαν 83 λίρες αποκλειστικά απο το πούλημα της εφημερίδας.

Το τριήμερο Μαρξισμός '98 που έχουμε αυτό το μήνα θα δώσει μιά γερή ώθηση στην εξόρμηση.

Μην ξεχάσετε να πάρετε κάρτες σύμμετοχής και να έλθετε στο "Φιλοξένια" για να κουβεντιάσουμε στις 23, 24, και 25 του Οχτώβρη.

Ευχαριστούμε όσους συντρόφους αγόρασαν την εφημερίδα σε τιμή ενίσχυσης

4000

3000

2000

1000

0

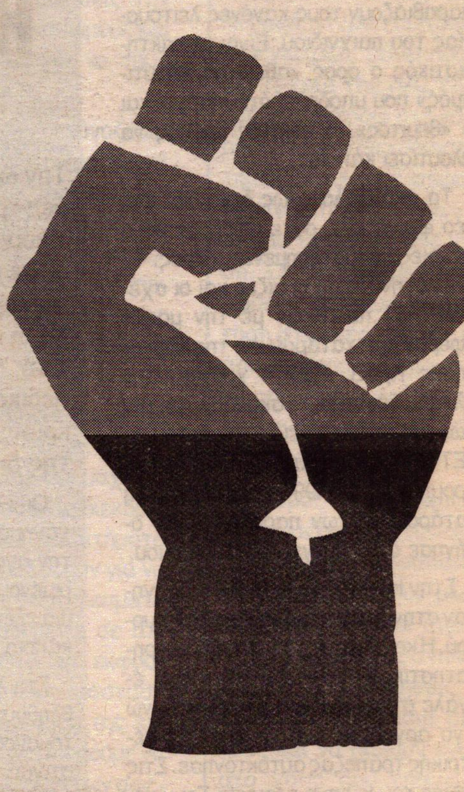

Σκάνδαλα και διαφθορά η φυσική λειτουργία του καπιταλισμού

Οι καταγγελίες Πουργουρίδη για αθέμιτο πλουτισμό του Υπουργού Εσσωτερικών έχουν φέρει στην επιφάνεια το ζήτημα των σχέσεων των πολιτικών και των μεγαλοεπιχειρηματιών. Αυτό που πάντα ήταν γνωστό αλλά για πρώτη φορά γίνετε επίσημα παραδεκτό είναι ότι, υπουργοί, ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι και πολιτικοί λαδώνονται και χρησιμοποιούνται απο επιχειρηματίες για να προωθήσουν τα οικονομικά τους συμφέροντα.

Οι καταγγελίες για τον χρηματισμό πολιτικών σε συνδιασμό με τις δοσοληψίες του Μητροπολίτη Λεμεσού, την υπόθεση για τις προσυνεννοημένες προσφορές, τις χαλαρώσεις όπως στην περίπτωση της Thanos Hotel, την αγορα του οικοπέδου της Μητρόπολης Λεμεσού απο το Συμβούλιο της ΑΗΚ στην διπλάσια τιμή και τις δραστηριότητες του διευθυντή του τμήματος Υδάτων, συνθέτουν μια εικόνα σκανδάλων, διαφθοράς και σύψης.

Σήμερα γίνονται επίσημα πια παραδοχές ότι η κατάσταση δεν διαφέρει και πολύ απ'αυτή στην Ιταλία πριν μερικά χρόνια ενώ ο Κληρίδης μιλά για δημοκρατία της μπανάνας.

Για τις χιλιάδες των εργαζομένων όμως που βλέπουν και ακούουν καθημερινά αυτά τα βρώμικα παιχνίδια και καταλαμβαίνουν ότι στο τέλος αυτοί θα πληρώσουν τα σπασμένα, το ζήτημα που μπαίνει είναι ποιός φταίει και πως μπορούμε να παλέψουμε ενάντια σ'όλα αυτά.

Κερδοσκοπία

Οι απολογητές του καπιταλισμού προσπαθούν να μας πείσουν ότι η «ελεύθερη» αγορά είναι το τέλειο σύστημα. Ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης μας λένε, εξασφαλίζει χαμηλές τιμές για το κόσμο, αλλά και κέρδη στους επιχειρηματίες που θα κινηθούν έξυπνα και θα επενδύσουν σωστά.

Τα σκάνδαλα και οι κομπίνες παρουσιάζονται σαν η εξαίρεση του κανόνα σαν το αποτέλεσμα της δράσης διεφθαρμένων κερδοσκόπων που παραβιάζουν τους κανόνες λειτουργίας του παιχνιδιού. Είναι χαρακτηριστικός ο όρος «αθέμιτος πλουτισμός» που υποδηλεί ότι υπάρχει και ο «θεμιτός», ο σωστός τρόπος να πλουτίσει κάποιος.

Τα σκάνδαλα όμως δεν είναι ένα νέο φαινόμενο, ούτε αφορούν μόνο κάποιες καθυστερημένες χώρες. Το 1994 στην Ιταλία οι μίζες και οι σχέσεις των πολιτικών με την μαφία έφεραν την κατάρρευση της κυβέρνησης Κράξι. Πριν 4 χρόνια στην Ελλάδα ξέσπασε το σκάνδαλο με την πώληση της εταιρείας τσιμέντου ΑΓΕΤ και το φάγωμα εκατομμυρίων σε προμήθειες. Το 1997 στην Αλβανία η κατάρρευση των παρατραπεζών οδήγησε στην εξέγερση του κόσμου.

Στην Ιαπωνία τα σκάνδαλα οδήγησαν στην παραίτηση του πρωθυπουργού. Η κατάρρευση του μεγάλου χρηματιστικού οργανισμού Yamaichi έβγαλε στη φόρα νεα σκάνδαλα ενώ λίγο αργότερα ο διοικητής της κεντρικής τράπεζας αυτοκτόνησε. Στις αρχές του Ιούνη η εταιρεία Σουμιτόμο, μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες της Ιαπωνίας, ανακοίνωσε την απόλυση του διευθυντή στο τμήμα χαλκού. Από το «αθέμιτο» εμπόριο του διευθυντή η εταιρεία έχασε 1.800 εκατομμύρια δολάρια. Η πραγματική ζημιά, υπολογίζεται οτι μπορεί να φτάσει τα 4 δις.

Το 1993 η Κντέλκο της Χιλής, η μεγαλύτερη εταιρεία παραγωγής χαλκού στο κόσμο, έχασε 174 εκ. δολάρια από «παράνομες δραστηριότητες» ενός διευθυντή της. Στη Γερμανία οι τεράστιες ζημιές της εταιρείας μετάλλων Μεταλγκελσαφτ στις αγορές της Νέας Υόρκης προκάλεσαν την επέμβαση της «οικονομικής αστυνομίας» των ΗΠΑ αλλα και της Βρετανίας. Λιγο αργότερα ξέσπασε το σκάνδαλο της τράπεζας Μπάρινγκς που χρεωκόπησε απο τις μη «εξουσιοδοτημένες δραστηριότητες» ενός απο τα διευθυντικά της στελέχη. Για να ακολουθήσει μετά το σκάνδαλο της Ιαπωνικής τράπεζας Νταϊβά που αποκάλυψε ζημιές απο «παράνομες συναλλαγές» ύψους 1.100 εκατομμύριων.

Αυτά είναι μόνο ένα μικρό μέρος απο το τι γίνεται πραγματικά. Τα σκάνδαλα, το «στήσιμο» της αγοράς, οι κομπίνες και η κερδοσκοπία είναι τόσο παλιά όσο και ο καπιταλισμός. Ο ίδιος ο καπιταλισμός είναι απο την φύση του δεμένος με την κλοπή. Οπως έδειξε πρίν ενάμιση αιώνα ο Μαρξ, το κέρδος, η «ψυχή» του καπιταλισμού δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της κλοπής της δουλειάς των εργατών απο τα αφεντικά. Οταν φτάνει η στιγμή της μοιρασιάς, οι καπιταλιστές δεν διστάζουν, όπως οι ληστές, να χρησιμοποιήσουν τα πιο βρώμικα μέσα ενάντια στους ανταγωνιστές τους.

Το κυνήγι του κέρδους και ο ανταγωνισμός κάνει τους καπιταλιστές να γίνονται αδίστακτοι. Οταν η οικονομία είναι σε κρίση και τα περιθώρια κέρδους από τις «θεμιτές» δραστηριότητες στενεύουν δεν διστάζουν να ριχτούν σε οποιαδήποτε περιπέτεια, εμπορικό πόλεμο, παρανομία ή απάτη ακόμα και σε στρατιωτικούς πολέμους προκαλώντας τη καταστροφή σε εκατομμύρια ανθρώπους. Η μέχρι σήμερα ιστορία του καπιταλισμού είναι δεμένη με τους πιο βάρβαρους και αιματηρούς πολέμους που στη βάση τους είχαν τη σύγκρουση για το μοίρασμα και τον έλεγχο της παγκόσμιας αγοράς. Οι δυό παγκόσμιοι πολέμοι, ο πόλεμος ΙΡΑΝ - ΙΡΑΚ, η εισβολή στον Κόλπο, η σφαγή των Τσετσένων απο το Ρώσικο στρατό, είναι ενα μικρό δείγμα αυτής της βαρβαρότητας.

Ποιός κυβερνά

Ο Κληρίδης προσπαθεί να δείξει ότι έιναι έτοιμος να πατάξει την διαφθορά και έχει αναθέσει στον Γενικό Ελεγχτή να διερευνήσει τις καταγγελίες σε βάρος του Μιχαηλίδη και και ζητά δήλωση των περιουσιακων στοιχείων όλων των υπουργών. Την ίδια ώρα ανοίγει ξάνα στην βουλή το ζήτημα γιά το «πόθεν έσχες» που εκρεμεί εδώ και χρόνια. Μια προσπάθεια δηλαδή να μας πείσουν οτι: μπορεί να υπάρχουν οι διεφθαρμένοι κερδοσκόποι αλλά το κράτος, η βουλή, η αστυνομία, τα δικαστήρια έχουν την δύναμη να βάλουν τον κάθε κατεργάρη στη θέση του.

Οσο όμως κι'αν προσπαθούν να μας πείσουν οτι η Κυβέρνηση και η Βουλή μπορούν να μπούν φρένο στην ασυδοσία των καπιταλιστών, η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Αυτοί που πραγματικά εχούν την δύναμη να επιβάλλουν τις επιλογές τους πάνω στις Κυβερνήσεις, την Βουλή αλλά και σ'ολόκληρη την κοινωνία είναι οι καπιταλιστές.

Οι πραγματικές αποφάσεις για τις τύχες της οικονομίας αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας παίρνονται στα κλειστά κέντρα που ελέγχουν τα μεγάλα μονοπώλια του κεφαλαίου. Κι'αυτές τους τις αποφάσεις μπορούν να τις επιβάλλουν χρησιμοποιώντας την τεράστια οικονομική δύναμη που έχουν στα χέρια τους. Η εξαγορά και τα λαδώματα είναι ο φυσιολογικός τρόπος λειτουργίας των καπιταλιστών.

Το ίδιο το κοινωνικό σύστημα στον καπιταλισμό υψώνει ταξικούς φραγμούς ανάμεσα στον εργαζόμενο και σ'αυτούς που ψηφίζει για να τον εκπροσωπούν. Οι βουλευτές, και πολύ περισσότερο οι υπουργοί μπορούν να ελέγχονται ή να παραμερίζονται απο την οικονομική δύναμη των καπιταλιστών που ελέγχουν τις επιχειρήσεις, απο την πολιτική δύναμη των γραφειοκρατών οπως οι στρατιωτικοί, οι διπλωμάτες και οι δικαστικοί.

Δίπλα σ'αυτά υπάρχει και η ιδεολογική δύναμη που ασκούν οι Δεσποτάδες, οι μεγαλοεκδότες, οι καναλάρχες κτλ. Υπάρχουν δηλαδή ολόκληροι θεσμοθετημένοι ταξικοί μηχανισμοί που δίνουν την δυνατότητα στους καπιταλιστές να προωθούν τα συμφέροντα και τις επιλογές τούς έστω κι'αν αυτά έρχονται σε σύγκρουση με τις επιθυμίες της μεγάλης πλειοψηφίας του κόσμου.

Ακόμα και στην περίπτωση που αποφασίσουν οτι πρέπει να «τιμωρηθούν» κάποιοι καπιταλιστές είναι για να μπορέσουν οι υπόλοιποι να συνεχίσουν την κλοπή της δουλειάς των εργατών.

Εργατικοί αγώνες

Οι εργαζόμενοι σήμερα δεν μπορούν να στηρίζουν τις ελπίδες τους για ξεκαθάρισμα των σκάνδαλων ούτε στην κυβέρνηση και στις υποσχέσεις της αλλά ούτε και στην βουλή και στους νόμους τους.

Δεν μπορούν να ελπίζουν σ'εκείνους που υπόσχονται να «τιμωρήσουν» τον «αθέμιτο πλουτισμό» αλλά την ίδια ώρα υπερασπίζονται το καπιταλιστικό σύστημα και το «θεμιτό πλουτισμό» των καπιταλιστών, την κλοπή της δουλειάς των εργατών. Δεν μπορούν να στηρίζονται σ' αυτούς που καταδικάζουν μιά γριά στη φυλακή επειδή ήταν ακάθαρτη η αυλή της και αφήνουν ελεύθερους τους Αεροπόρους. Δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα απο αυτούς που ρίχνουν στα μπουτρούμια της φυλακής ένα φτωχό εργαζόμενο γιατί έκοψε 50 λίρες επιταγή χωρίς αντίκρυσμα και αφήνουν ήσυχους τους μεγαλοκαρχαρίες που τρώνε εκατομμύρια λίρες απο τα δημόσια ταμεία.

Οι ελπίδες για τους εργάτες βρίσκονται στους δικούς τους αγώνες ενάντια στις επιθέσεις των καπιταλιστών. Στους αγώνες ενάντια στο σύστημα που γεννά την απάτη και την κλοπή.

Πέτρος Μιχαήλ

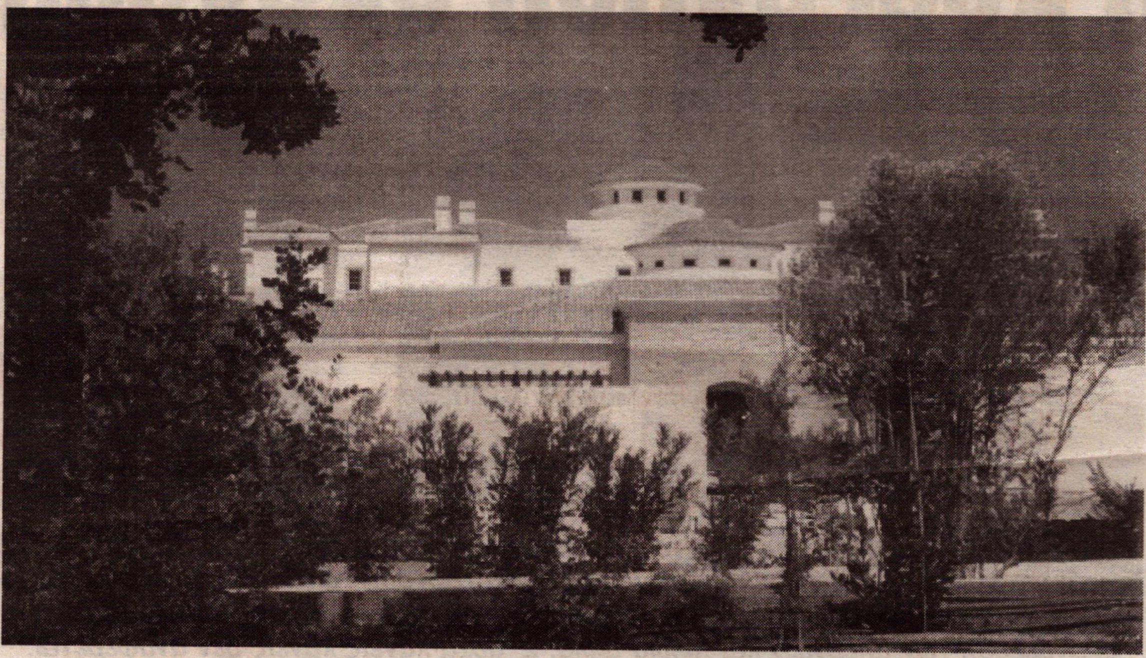

Το ξενοδοχείο της Thanos Clup Hotels του πρώην Υπουργού Εξωτερικών στον οποίο δώθηκαν προκλητικές χαλαρώσεις απο τις οποίες κέρδισε τουλάχιστο μισό εκατομμύριο λίρες, όπως κατάγγειλε το ΕΤΕΚ

Η θεραπεία της δημόσιας υγείας βρίσκεται στους αγώνες

Την ώρα που εκατομμύρια λίρες τρώγονται απο Ιεράρχες, Υπουργούς και επιχειρηματίες σε χαριστικές χαλαρώσεις, προμήθειες και άλλα σκάνδαλα, η κυβέρνηση με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών έχει οδηγήσει σε κρίσιμη κατάσταση το τομέα της δημόσιας υγείας.

Οι ελλείψεις φαρμάκων και μηχανημάτων προκαλούν καθημερινά την αγανάκτηση ασθενών που περιμένουν βδομάδες ή και μήνες για μια εξέταση ή για να εξασφαλίσουν κάποια φάρμακα.

Στη λίστα αναμονής για να υποβληθούν σε εξέταση μαγνητικού τομογράφου βρίσκονται αυτή τη στιγμή τουλάχιστον 300 άτομα, ενώ οι εξετάσεις που πραγματοποιούνται κάθε μήνα δεν ξεπερνούν τις 40. Το Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας δεν διαθέτει το συγκεκριμένο μηχάνημα και αγοράζει υπηρεσίες από τον ιδιωτικό τομέα και για λόγους οικονομίας δεν επιτρέπει να πραγματοποιούνται πάνω από 40 εξετάσεις τον μήνα. Έτσι ασθενείς που χρειάζονται επειγόντως να κάνουν την εξέταση, υποχρεώνονται να περιμένουν δυο και τρεις βδομάδες.

Σε αγανάκτηση οδηγούνται και οι κυβερνητικοί γιατροί, αφού εδώ και χρόνια αναγκάζονται να δουλεύουν υπερωρίες, χωρίς να πληρώνονται και χωρίς να υπάρχει οποιαδήποτε πρόβλεψη ή συμφωνία για την προσφορά τέτοιων υπηρεσιών.

Η κυβέρνηση υποστήριζει ότι δεν υπάρχουν λεφτά γι' αυτές τις ανάγκες. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμμα. Λεφτά υπάρχουν, αλλά προτιμούν να τα δίνουν στους μεγαλοκαρχαρίες, σε προμήθειες και χαλαρώσεις ή για επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές των βιομηχάνων και των ξενοδόχων και σε εξοπλισμούς.

Γι αυτό πολλοί ασθενείς αναγκάζονται να καταφεύγουν στον ιδιωτικό τομέα και να πληρώνουν τεράστια ποσά ή να περιμένουν στις λίστες αναμονής των κρατικών νοσοκομείων.

Υπάρχει όμως και μια άλλη λύση σε αυτά τα κτυπήματα της κυβέρνησης πάνω στους εργαζόμενους. Οι κινητοποιήσεις και οι απεργίες του κόσμου ενάντια στη λιτότητα. Μόνο έτσι μπορεί να μπει πίεση πάνω στην κυβέρνηση για να δώσει λεφτά για την Υγεία και να βελτιώσει την χαώδη κατάσταση που επικρατεί στα νοσοκομεία.

Δέσποινα Μαύρου

ΔΙΕΘΝΗ

Οι εκλογές στη Γερμανία

Αριστερή στροφή ενάντια στη λιτότητα

Αριστερά στράφηκαν εκατομμύρια ψηφοφόροι στις γερμανικές εκλογές της 27ης του Σεπτέμβρη. Το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, SPD, με 41% των ψήφων, κέρδισε τις εκλογές και ετοιμάζεται να σχηματίσει κυβέρνηση με το κόμμα των Πρασίνων που πήρε το 6.5% των ψήφων.

Το αποτέλεσμα ήταν μια βαριά ήττα για τους χριστιανοδημοκράτες του Χέλμουτ Κολ, που βρισκόταν στην καγκελαρία για 16 χρόνια. Το CDU πήρε μόλις το 35% των ψήφων που είναι το χειρότερο αποτέλεσμα σε εκλογές από το 1949. Ο Κολ έχασε στην περιφέρεια του από τον υποψήφιο του SPD. Την ίδια μοίρα είχαν και οι υπόλοιποι υπουργοί του CDU, οι οποίοι μπήκαν στο κοινοβούλιο μόνο χάρη στο περίπλοκο εκλογικό σύστημα που ισχύει στη Γερμανία.

Κερδισμένο από τις εκλογές βγήκε και το κόμμα του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού που είναι απόγονος του κομμουνιστικού κόμματος που κυβερνούσε την πρώην Ανατολική Γερμανία παίρνοντας 5% σε πανεθνική κλίμακα, ενω οι φασίστες έπαθαν πανωλεθρία αφού όλα μαζί τα ναζιστικά κόμματα συγκέντρωσαν 3%. Οι μαζικοί εργατικοί και φοιτητικοί αγώνες της προηγούμενης περιόδου έσπρωξαν τους ναζί στο περιθώριο.

Οι εκλογές στην Γερμανία σφραγίζουν την αριστερή στροφή σ' όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης με 13 χώρες, από σύνολο 15, να έχουν σήμερα σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις.

Οι εργάτες μαύρισαν τον Κόλ

Το SPD επέστρεψε στην εξουσία πατώντας πάνω στις εργατικές ψήφους και την δυσαρέσκεια ενάντια στην αντεργατική πολιτική του Κολ και οχι γιατί κέρδισε τους συντηριτικούς ψηφοφόρους του κέντρου όπως ισχυρίστηκε ο ηγέτης του, Γκέρχαρτ Σρέντερ που μίλησε για νίκη του «Νέου Κέντρου». Τα ποσοστά του SPD είναι ψηλότερα στις εργατικές περιοχές παρά στις περιοχές της μεσαίας τάξης και ξεπερνούν το 60% σε περιοχές του Ρούρ, του βιομηχανικού κέντρου της Γερμανίας.

Μαζική στροφή προς το SPD έδειξαν τα αποτελέσματα και στην πρώην Ανατολική Γερμανία όπου τα πρώτα χρόνια μετά την επανένωση το CDU είχε μεγάλη εκλογική υποστήριξη. Καθώς οι ψευδαισθήσεις ότι η ελεύθερη αγορά και η επανένωση θα φέρουν την ευημερία διαλύονται και η ανεργία φτάνει στο 17% το κόμμα του Κολ έπαθε εκλογική πανωλεθρία.

Ο Σρέντερ προσπάθησε να κερδίσει την υποστήριξη της άρχουσας τάξης και να σχηματίσει κυβέρνηση με τους συντηρητικούς τραβώντας το SPD μακριά από την επιρροή των συντεχνιών και την εξάρτηση από τις εργατικές ψήφους. Αναγκάστηκε όμως να μιλήσει για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι καθώς το προβάδισμα που του έδιναν οι δημοσκοπήσεις συνεχώς μειωνόταν.

Τα δυο κεντρικά ζητήματα στις εκλογές ήταν η ανεργία και οι κοινωνικές παροχές. Πάνω από 4 εκατομμύρια εργαζόμενοι, το 11% της εργατικής δύναμης, είναι άνεργοι. Ο Σρέντερ υποσχέθηκε να δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας και να κάμει δύσκολη την απόλυση εργαζομένων από μικρές εταιρείες. Ακόμα υποσχέθηκε να επαναφέρει το επίδομα ασθενείας στο 100% και να αυξήσει το επίδομα για τις κακές καιρικές συνθήκες για τις εκατοντάδες χιλιάδες των οικοδόμων.

Η συμμαχία SPD-Πράσινοι δεν εγγυάται φιλεργατική πολιτική. Οι πράσινοι από κόμμα διαμαρτυρίας έγιναν σήμερα ακόμα ένα κόμμα στο καθιερωμένο πολιτικό σκηνικό. Υποστηρίζουν περικοπές στους φόρους για τους πλουσίους και ζητούν «οικολογικούς» φόρους που θα επιβαρύνουν τους εργαζομένους. Ακόμα ζητούν «μεγαλύτερη εργατική ευελιξία».

Νέες μάχες

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι παρά την προεκλογική «αριστερή στροφή» του, ο Σρέντερ θέλει να περάσει αντεργατικά μέτρα. Προτιμά να αντιμετωπίσει τα εκατομμύρια των εργατών που τον ψήφισαν παρά να τα βάλει με τους επιχειρηματίες. Θέλει να μειώσει την φορολογία στα κέρδη από 45% στο 35% και την ψηλότερη φορολογική κλίμακα εισοδήματος από 53% στο 49%.

Αυτά σημαίνουν λιτότητα, περικοπές και επιθέσεις ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων αλλά και νέες μάχες. Στις μάχες που έρχονται η εργατική τάξη θα είναι σε καλύτερη θέση απ' ότι ήταν τα προηγούμενα χρόνια, το ξεκούμπισμα του Κόλ ήταν μιά μεγάλη νίκη που οπλίζει τους εργάτες με ακόμα μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση.

ΗΠΑ: Πίσω απο τα ρόζ σκάνδαλα

Το Κραχ τρώει τον πλανητάρχη

Οι δημόσιες απολογίες του Προέδρου Κλίντον για την "ανάρμοστη σχέση του" με τη Μόνικα Λιουίνσκι γεμίζουν μέρες τώρα, κάθε βράδυ, με αισθήματα τρελής ικανοποίησης εκατομμύρια τηλεθεατές σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ο "πλανητάρχης" που δεν δίστασε να στείλει τα βομβαρδιστικά του να σπείρουν τον θάνατο στο Ιράκ, στη Βοσνία, στο Σουδάν, στο Αφγανιστάν, ο πρόεδρος που μετράει στις "επιτυχίες" του τα 40 εκατομμύρια των άπορων και τα εφτά εκατομμύρια των άστεγων στις ΗΠΑ, στέκεται τώρα μπροστά στις κάμερες της τηλεόρασης και με τα μάτια χαμηλωμένα μυξοκλαίει, ικετεύοντας για "συγχώρεση": "*απογοήτευσα την οικογένειά μου, απογοήτευσα τη χώρα*", λεει ξανά και ξανά, "*ζητώ την κατανόηση και την συγνώμη σας*". Οι σελίδες της έκθεσης του ανακριτή, με τις μαρτυρίες της Λιουίνσκι, έγιναν κυριολεκτικά "ανάρπαστες" στο Ιντερνετ: εκατομμύρια άνθρωποι καρφώθηκαν στις οθόνες των υπολογιστών τους για να απολαύσουν τον εξευτελισμό του προέδρου των ΗΠΑ, του "ισχυρότερου άνθρωπου" του κόσμου.

Τώρα όλοι - δημοσιογράφοι, εφημερίδες και κανάλια - θεωρούν την καριέρα του "πλανητάρχη" τελειωμένη. Τα ΜΜΕ έχουν αρχίσει να παρομοιάζουν τον Κλίντον με τον Ρίτσαρντ Νίξον, τον μοναδικό, μέχρι σήμερα, πρόεδρο στην ιστορία των ΗΠΑ που έχει εκδιωχθεί από τον Λευκό Οίκο.

Ο Νίξον αναγκάστηκε να παραιτηθεί το 1974, όταν αποκαλύφθηκε ότι οι μυστικές του υπηρεσίες είχαν διαρρήξει τα εκλογικά γραφεία του αντίπαλου Δημοκρατικού Κόμματος στο Γουότεργκειτ. Ο Κλίντον κινδυνεύει να καθαιρεθεί, κατηγορούμενος, για κάτι που βρίσκεται στα όρια του γελοίου: για μια εξωσυζυγική σχέση!

Στην πραγματικότητα, πίσω από το σκάνδαλο Λιουίνσκι βρίσκεται η ανεξέλεγκτη κρίση που απειλεί σήμερα την οικονομία των ΗΠΑ και ολόκληρου του πλανήτη.

Διεφθαρμένοι

Τα σκάνδαλα δεν αποτελούν την "εξαίρεση" αλλά τον κανόνα για την "υψηλή κοινωνία". Ο Ντιτρού -ο διαβόητος "παιδεραστής" του Βελγίου- μοιάζει με συνοικιακό πορτοφολά αν συγκριθεί π.χ. με τους "κυρίους" που αποτελούν το διοικητικό συμβούλιο μιας πολυεθνικής εταιρίας. Αθροισμένα μαζί τα θύματα όλων των "εγκληματιών" που κρατούνται στις φυλακές των ΗΠΑ δεν φτάνουν ούτε στο 1% των θυμάτων της γενοκτονίας του λαού των Ογκόνι της Νιγηρίας που σφάχτηκε κυριολεκτικά για τα συμφέροντα της Shell Oil από τον στρατό του δικτάτορα -και πιστού φίλου της Shell- στρατηγού Αμπάχα.

Ο ίδιος ο Κλίντον αναρριχήθηκε στην κορυφή της αμερικανικής κοινωνίας πατώντας κυριολεκτικά επί πτωμάτων: για να κερδίσει την ψήφο των συντηρητικών διέκοψε, το 1992, για λίγες μέρες την περιοδεία του για να επιστρέψει στο Αρκάνσο -όπου ήταν κυβερνήτης- και να παρευρεθεί στην εκτέλεση ενός διανοητικά καθυστερημένου μαύρου θανατοποινίτη, του Ρίκι Ρέι Ρέκτορ, την οποία είχε φροντίσει να αναβάλει έτσι ώστε να πέσει μέσα στην προεκλογική περίοδο.

Στα έξι χρόνια που βρίσκεται ο Κλίντον στην εξουσία οι κατηγορίες για σκάνδαλα και διαφθορά διαδέχονται η μια την άλλη -χωρίς ποτέ να καταφέρουν να κλονίσουν τη θέση του. Η υπόθεση Γουάιτγουότερ (αφορούσε παράνομες αγοραπωλησίες γης) και η υπόθεση της Πόλα Τζόουνς (που τον κατηγόρησε για σεξουαλική παρενόχληση) μπήκαν, ουσιαστικά, στο αρχείο.

Οσο η οικονομία συνέχιζε να "δουλεύει" η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ δεν είχε καμία πρόθεση να κλονίσει την προεδρία του Κλίντον. Ο Κένεθ Σταρ και οι ρεπουμπλικάνοι ακροδεξιοί που τον περιστοιχίζουν ήταν υποχρεωμένοι να "τα ξεχάσουν όλα" κάθε φορά που ο Κλίντον υποχωρούσε στις πιέσεις τους για περισσότερη αστυνόμευση, σκλήρυνση των ρατσιστικών μέτρων ενάντια στους μαύρους και τους μετανάστες, αγριότερες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, μεγαλύτερο κοινωνικό συντηρητισμό κλπ.

Τώρα, όμως, που η κρίση παίρνει ραγδαίες διαστάσεις, με το χρηματιστήριο να ανεβοκατεβαίνει σαν γιογιο, τα βιβλία παραγγελιών των επιχειρήσεων να αδειάζουν, τους ρυθμούς ανάπτυξης να μηδενίζονται και τα συσσωρευμένα χρέη να μοιάζουν όλο και πιο απειλητικά, οι καπιταλιστές έχουν χάσει την εμπιστοσύνη τους όχι μόνο στον Κλίντον αλλά και σε οποιοδήποτε "πρόγραμμα". Το αποτέλεσμα είναι η πολυδιάσπαση της ίδιας της άρχουσας τάξης και η όξυνση της διαμάχης μεταξύ τους που βγάζει στην επιφάνεια όλα τα "ατού" -ακόμα και τα πιο βρώμικα, όπως είναι η έκθεση του Κένεθ Σταρ. Λίγες μέρες μετά τη δημοσιοποίηση της έκθεσης δυο ρεπουμπλικάνοι γερουσιαστές έτρεξαν να ομολογήσουν δημόσια τις δικές τους "εξωσυζυγικές περιπέτειες" -που ήταν βέβαιο πια ότι θα έφταναν έτσι και αλλιώς στη δημοσιότητα.

Εγκληματίες

Το σκάνδαλο Λιουίνσκι δείχνει σήμερα πόσο βαθιά έχει φτάσει η κρίση του καπιταλισμού. Στις ΗΠΑ, και σε ολόκληρο τον κόσμο, το ερώτημα που κυριαρχεί αυτές τις μέρες στα ΜΜΕ είναι ένα: "Πρέπει να φύγει;".

«Ναι», είναι η απάντηση που δίνει η εφημερίδα Socialist Worker - η αδελφή εφημερίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στις ΗΠΑ - *«αλλά όχι για τα εγκλήματα που η δεξιά θέλει να τον καταδικάσει. Ο Κλίντον είναι δολοφόνος των Σουδανών, των Αφγανών, των Σομαλών και ιδιαίτερα των Ιρακινών. Ο Κλίντον είναι ψεύτης -υποστηρίζει ότι νοιάζεται για τους εργαζόμενους αλλά έχει εξαπολύσει τη χειρότερη επίθεση ενάντια στους εργάτες και τους φτωχούς εδώ και 60 χρόνια... Λεει ότι νοιάζεται για τη δημοκρατία αλλά, όμως, υποστηρίζει δικτάτορες από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του κόσμου... Αν τώρα, ένας τέτοιος υποκριτής σαν τον Κλίντον, ποδοπατιέται από τη δεξιά, που ο ίδιος την βοήθησε να δυναμώσει, μας είναι δύσκολο να αισθανθούμε οποιαδήποτε συμπάθεια για αυτόν».*

Οι προφεσόροι του καπιταλισμού δεν ξέρουν τι τους γίνεται

Στο τέλος του Σεπτέμβρη η Long Term Capital Management (LTCM), ο μεγάλος αμερικάνικος χρηματοπιστωτικός οργανισμός, βρέθηκε στα πρόθυρα της χρεοκοπίας με τουλάχιστον 200 δισεκατομμύρια δολάρια χρέη.

Για να καταλάβει κανεις πόσο μεγάλο είναι αυτό το ποσό, αν μοιραζόταν σε όλους τους κάτοικους της Κύπρου, τότε μια τριμελής οικογένεια θα έπαιρνε $1.000.000. Το ποσό που έχασε η Long Term Capital Management είναι μεγαλύτερο απο την ετήσια παραγωγή της Ουγγαρίας, της Μαλαισίας ή της Χιλής.

Οι μεγάλοι τραπεζίτες απο όλον τον κόσμο έτρεξαν αμέσως να βοηθήσουν. Σε διάστημα 2 ημερών, 15 τράπεζες μάζεψαν $3,7 δισεκατομμύρια για να υποστηρίξουν την LTCM ποσό που αμέσως ανακοίνωσαν ότι έχουν ξεγράψει και ότι δεν περιμένουν να επιστραφεί. Οι τραπεζίτες που υπολογίζουν και το τελευταίο σεντ όταν έχουν να κάνουν με τον απλό κόσμο, δεν ξέρουν καν αν το ποσό που έδωσαν θα είναι αρκετό για να επιβιώσει η LTCM. Στον τρελό κόσμο που ζούμε αυτό που εμπόδισε την χρεοκοπία ήταν το ύψος του χρέους. Οι τραπεζίτες έχουν πανικοβληθεί πιστεύοντας ότι μια τέτοια χρεοκοπία θα προκαλέσει τεράστια καταστροφή που θα παρασύρει στο πέρασμα της και πολλές άλλες επιχειρήσεις (κερδοφόρες και μη), με αλυσιδωτές συνέπειες που ούτε καν μπορούν να φανταστούν που θα καταλήξει.

Η LTCM δεν έχει εργοστάσια ούτε παράγει τίποτα, ούτε και προσφέρει υπηρεσίες. Είναι ένας κερδοσκοπικός οργανισμός αμοιβαίων κεφαλαίων - τα hedge funds - και δανείζεται κεφάλαια τα οποία στοιχηματίζει, "επενδύσεις ψηλού κινδύνου", στα διάφορα χρηματιστήρια και στις αυξομειώσεις των νομισμάτων παγκόσμια. Τα αρχικά κέρδη έκαναν πιο εύκολο το όλο και μεγαλύτερο πόσο χρημάτων που της δάνειζαν οι διάφορες τράπεζες. Στο διοικητικό της συμβούλιο μάλιστα βρίσκονται και δυο οικονομολόγοι που μοιράστηκαν πέρσι το βραβείο Νόμπελ.

Υπάρχουν 3.500 άλλες εταιρίες παρόμοιες με την LTCM που διαχειρίζονται με τον ίδιο τρόπο τεράστια κεφάλαια. Οι τραπεζίτες πανικόβλητοι πιστεύουν ότι αν άλλες εταιρίες βρεθούν σε παρόμοια κατάσταση θα κρύψουν το πρόβλημα ελπίζοντας ότι θα έρθουν καλύτεροι καιροί, χειροτερεύοντας έτσι μια ήδη δύσκολη κατάσταση. Ένα τέτοιο σενάριο θα προκαλέσει πραγματική πανωλεθρία μέσα στο σύστημα, μια βαθιά κρίση για τον καπιταλισμό αλλά και τεράστιες ευκαιρίες για την εργατική τάξη.

Δημήτρης Χ''Δημητρίου

ΜΑΡΞΙΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΕ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ - ΛΕΥΚΩΣΙΑ ΞΕΝ. 'Φ

Ενας κόσμος σε χάος - Μόνη λύση εργατική εξ

ΧΑΙΡΕΤΙΖΟΥΝ

● *Αν υπάρχει κάτι που με τράβηξε στην Εργατική Δημοκρατία είναι η αγωνιστικότητα και η αποφασιστικότητα των συντρόφων που πηγάζει από τις ξεκάθαρες ιδέες και απαντήσεις σε όλα τα ζητήματα. Ιδέες που χρειαζόμαστε όλοι για να αντιμετωπίσουμε τα διάφορα προβλήματα, που ζούμε καθημερινά.*

Γι΄αυτό είμαι σίγουρη ότι ο Μαρξισμός 1998, που διοργανώνει η οργάνωση, είναι ένα πολύ σημαντικό τριήμερο και θα ήταν καλό να το παρακολουθήσουν όσο περισσότεροι αγωνιστές γίνεται, γιατί οι μαρξιστικές ιδέες είναι πολύτιμες όχι μόνο σαν στήριγμα των αγώνων αλλά και ως πηγή αισιοδοξίας για τους εργαζόμενους στην πάλη για μια κοινωνία απαλλαγμένη από την αδικία, την εκμετάλλευση και την κοινωνική ανισότητα.

Γεωργία Ευσεβίου

Φιλόλογος

● *Εγινα μέλος της οργάνωσης Εργατική Δημοκρατία πρίν λίγους μήνες ενώ για χρόνια ήμουν συνδρομήτρια της εφημερίδας. Πρώτη φορά φέτος συμμετέχω στις συζητήσεις του Μαρξισμού της οργάνωσης, ενώ είχα την ευκαιρία να συμμετάσχω στις εκδηλώσεις Μαρξισμού του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Αθήνα.*

Το τριήμερο εκείνο ήταν γεμάτο απο μαρξιστικές ιδέες, προοπτικές της μελλοντικής σοσιαλιστικής κοινωνίας, εμπλουτισμένο με πολλά θέματα και σε μιά αγωνιστικά φορτισμένη ατμόσφαιρα. Αυτό είναι που αναμένω και απο το δικό μας τριήμερο συζυτήσεων.

Είμαι σίγουρη οτι μεσα απο τον Μαρξισμό '98 που θα καταπιαστεί με επίκαιρα θεωρητικά, οικονομικά και διεθνή θέματα, οχι μόνο θα έχουμε να πάρουμε πολλά, αλλά και να φέρουμε κοντά μας κόσμο που ψάχνει απαντήσεις στο χάος του καπιταλισμού, κοντα στις σοσιαλιστικές ιδέες. Ελπίζουμε μέσα απο το τριήμερο να εντάξουμε αυτό τον κόσμο στην οργάνωση μας ωστε μαζί, πιό δυνατοί, να παλέψουμε τον ρατσισμό και εθνικισμό και για μιά σοσιαλιστική κοινωνία.

Άντρη Ρούδας

● *Αυτό το καιρό που τα προβλήματα μαστίζουν την εργατική τάξη και τη νεολαία, η ανεργία, η λιτότητα, ο ρατσισμός και πολλά άλλα το τριήμερο Μαρξισμός '98 έρχεται να δώσει λύσεις και ιδέες για το πως παλεύουμε.*

Είμαι σίγουρος ότι θα είναι ένα τριήμερο με ζωντανές συζητήσεις. Να είμαστε όλοι εκεί. Εύχομαι κάθε επιτυχία.

Μάριος Γεωργίου

● *Εχω οργανωθεί πρόσφατα στην Εργατική Δημοκρατία και ανυπομονώ να συμμετάσχω στο Μαρξισμό '98 για ν' ακούσω και να εφοδιαστώ με τις επαναστατικές ιδέες, με τις οποίες θα μπορέσουμε ν' ανατρέψουμε το καταπιεστικό σύστημα του καπιταλισμού. Γιά να μπορέσουμε να κτίσουμε μια κοινωνία δίχως ρατστισμό, εθνικισμό και πολέμους και άλλα προβλήματα δημιουργήματα του καπιταλισμού. Και γι' αυτό πιστεύω ότι κάθε μαθητής και νεολαίος που νοιώθει τη καταπίεση του καπιταλισμού δεν πρέπει να χάσει το τριήμερο Μαρξισμός '98.*

Αλέξης Δράκος

μαθητής

● *Σε μιά περίοδο, που η κούρσα των εξοπλισμών έχει φτάσει στα ύψη, ο κάθε νέος ανησυχεί γιά το τι μας επιφυλάσσουν οι στρατοκράτες. Μετέχοντας πέρσυ στις συζητήσεις του Μαρξισμού, είμαι πεπισμένος ότι οι ιδέες του σοσιαλισμού και του διεθνισμού είναι οι μόνες που μπορούν να δώσουν διέξοδο απο το τρελλοκομείο του πολέμου στο οποίο απειλούν να μας ρίξουν.*

Ο Μαρξισμός '98 είναι το καλύτερο αντίδοτο στο Νικηφόρο που θα γίνεται τις ίδιες μέρες. Ελπίζω να είμαι και φέτος στο τριήμερο Μαρξισμός '98.

Μ.Π.- στρατιώτης

Ζούμε σ' ένα κόσμο που συγκλονίζεται από αλλεπάλληλες κρίσεις. Το κράχ στις χώρες τις ανατολικής Ασίας, το διαδέχτηκε η κρίση στην Ιαπωνία και τώρα το κράχ στη Ρωσία. Η οικονομία της αγοράς αποδεικνύεται ανίκανη να λύση τα προβλήματα των απλών ανθρώπων σε Ανατολή και Δύση.

Οι καπιταλιστές και οι προφεσόροι του συστήματος αναγκάζονται να παραδεχτούν ότι δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για το πως θα ξεπεραστεί η κρίση, η τέταρτη μέσα στα τελευταία 25 χρόνια. Ο διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας της Γερμανίας, της περίφημης Μπουτεσμπανγκ, δηλώνει ότι: «*Χρειάζεται να δώσουμε λύσεις τις οποίες δεν έχουμε βρεί ακόμη*» ενω ο μεγαλοεπενδυτής Τζιώρτζ Σόρος διαπιστώνει με δέος ότι «*το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα διαλύεται στα εξών συνετέθει*».

Οι θεωρητικοί του καπιταλισμού και τα περιοδικά των αφεντικών, όπως το Εκόνομιστ ψάχνουν τον Μάρξ για να βρούν απαντήσεις στη κρίση. Οι μεγαλύτεροι οπαδοί των ιδιωτικοποιήσεων σήμερα ζητούν μεγαλύτερο κρατικό παρεμβατισμό για να ανακάμψει η οικονομία. Ο Κέϋνς ξαναγίνεται επίκαιρος.

Ούτε ο Κέϋνς, ούτε και άλλες παρόμοιες συνταγές μπορούν να δώσουν σήμερα διέξοδο στα προβλήματα του καπιταλισμού. Είναι ένα σάπιο σύστημα που το μόνο που μπορεί να προσφέρει σήμερα στους απλούς ανθρώπους είναι, ανεργία, πολέμους, φτώχεια, εξαθλίωση και μιζέρια.

Οι κοινωνικές ανισότητες παίρνουν προκλητικές διαστάσεις. Τα εισοδήματα που έχουν 225 πολυεκατομμυριούχοι ισοδυναμούν με τα εισοδήματα του μισού πληθυσμού της Γης, δηλαδή 2.5 δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Το 4% του πλούτου αυτών των Κροίσων είναι αρκετό για να εξασφαλίσει στέγη, τροφή, υγειονομική περίθαλψη και βασική μόρφωση σε ένα δισεκατομμύριο άνθρωπους που αυτή τη στιγμή ζουν κάτω από απάνθρωπες συνθήκες.

Τ' αφεντικά και οι κυβερνήσεις προσπαθούν να κρύψουν τις ευθύνες τους γι αυτή την κατάσταση και να ρίξουν τα βάρη τις κρίσης στην εργατική τάξη. Καταφεύγουν στο ρατσισμό και τον εθνικισμό για να διασπάσουν τους εργάτες και να δημιουργήσουν αποδιοπομπαίους τράγους στο πρόσωπο των «ξένων» των «αλλοεθνών» των «αλλοθρήσκων», στρώνοντας το δρόμο στους νοσταλγούς του ναζιστικού ολοκαυτώματος και στα καθε λογής φασιστικά σκουλίκια.

Η εργατική τάξη όμως δεν μένει αδρανής. Εκατομμύρια εργάτες κινητοποιούνται, απο την Αλβανία και την Ινδία μέχρι τη Ρωσία και την Αμερική, την Κορέα, την Ινδονησία, την Ελλάδα και την Τουρκία. Ο "ιστορικός νεκροθάφτης" του καπιταλισμού βρίσκεται ξανά στο προσκήνιο. Οπως έλεγε και ο Τρότσκι αναφορικά με τη δεκαετία του '30: "*οι αντικειμενικές συνθήκες για την επανάσταση είναι υπερώριμες, κοντεύουν να σαπίσουν. Αυτό που πάσχει είναι οι υποκειμενικές συνθήκες, η ηγεσία του εργατικού κινήματος*". Αυτό ισχύει και σήμερα σε μια περίοδο που μοιάζει πολύ με τη δεκαετία του '30.

Η χρεοκωπία του συστήματος αποκάλυψε και τη χρεοκωπία της σοσιαλδημοκρατίας και των διάφορων αριστερών εκσυχρονιστών που έχουν ξεχάσει την προοπτική της επανάστασης και του σοσιαλισμού και ψάχνουν τρόπους να διαχειριστούν το σύστημα. Σε όλη την Ευρώπη τα κόμματα που διαχειρίζονται την κρίση, είναι κόμματα της σοσιαλδημοκρατίας που ανεβαίνουν στην εξουσία με τις ψήφους της εργατικής τάξης που θέλει μια καλύτερη ζωή. Σήμερα, ούτε τις μεταπρυθμίσεις που υπόσχονταν δεν μπορούν πια να εξασφαλίσουν.

Τα ίδια ισχύουν και εδώ. Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός αντιμετωπίζει την χειρότερη κρίση του απο το 1974.Η οικονομική κρίση παίρνει ολο και περισσότερο πολιτικές και κοινωνικές διαστάσεις. Τα σκάνδαλα και η διαφθορά της άρχουσας τάξης δεν μπορούν πια να κρυφτούν με τίποτα. Η εργατική τάξη νοιώθει καθημερινά και πιο έντονα τα σημάδια της κρίσης. Προβλήματα όπως η ανεργία, η φτώχεια ο ρατσισμός, ο εθνικισμός και η απειλή πολέμου είναι σήμερα πιο έντονα απο ποτέ άλλοτε.

Χιλιάδες εργαζόμενοι, στο δημόσιο, ημικρατικό και ιδιωτικό τομέα βρίσκονται σε θέσεις μάχης για να παλέψουν ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, τις παραβιάσεις των συλλογικών συμβάσεων, την απαγόρευση των απεργιών και να υπερασπιστούν τις καταχτήσεις τους,

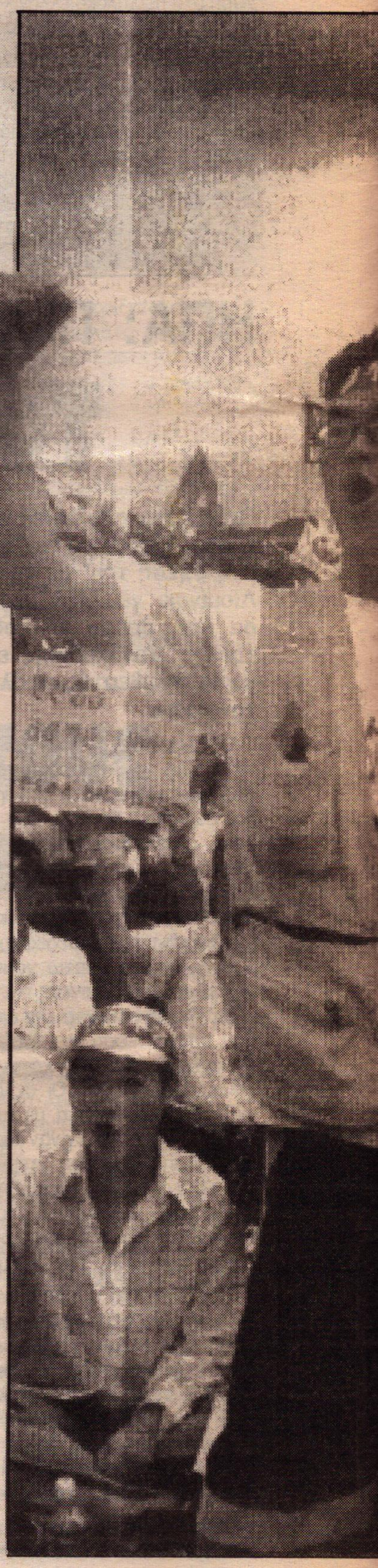

Την ίδια στιγμή η αριστερά ψάχνει "δικούς" της δρόμους για το σοσιαλισμό και εκσυχρονισμούς σαν αυτούς των Σημίτη, Μπλέρ, Ζοσπέν και Σρέντερ, οδηγώντας τους αγώνες της εργατικής τάξης στο συμβιβασμό και

...ΜΟΣ 98

...ΛΟΞΕΝΙΑ" 23, 24, 25, ΟΧΤΩΒΡΗ

...ουσία σοσιαλισμός

την εργατική τάξη στην απογοήτευση.

Σήμερα η ανάγκη για ένα επαναστατικό κόμμα που να οργανώσει και να εκφράσει την εργατική αγανάκτηση και να βάλει μπροστά τη προοπτική της εργατικής εξουσίας και του σοσιαλισμού αρχίζει να γίνεται φανερή σε σημαντικά κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Οι ιδέες του Μαρξισμού είναι απαραίτητο εργαλείο για την επιτυχία μιάς τέτοιας προσπάθειας. Σ' αυτό στοχεύει να συμβάλει η Εργατική Δημοκρατία με το τριήμερο Μαρξισμός '98.

Θα είναι ένα πανηγύρι των ιδεών της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Δεν πρέπει να το χάσετε.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	
6:00 - 7:30	**Αποστολική Εκκλησία ή Εθναρχία ΛΤΔ;** *Αντώνης Σαρρής*
8:00 - 9:30	**Σημίτης, Μπλέρ, Σρέντερ: που οδηγεί ο "τρίτος δρόμος" για το σοσιαλισμό;** *Πάνος Γκαργκάνας, Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (Ελλάδα)*
ΣΑΒΒΑΤΟ	
10:00 - 11:30	**Ο μαρξισμός του Τρότσκι** *Μυριάνθη Λοΐζου*
12:00 - 1:30	**Ιδιωτικοποιήσεις: Εκσυχρονισμός ή κτύπημα των εργατών** *Νίκος Αγιομαμίτης*
ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ	
3:00 - 4:30	**Τι είναι και γιατί παλεύει η Εργατική Δημοκρατία** *Ντίνος Αγιομαμίτης*
5:00 - 6:30	**Το τρελλοκομείο της αγοράς Ποιά η διέξοδος απο τη κρίση;** *Φαίδωνας Βασιλειάδης - Σταύρος Ευαγόρου Κ.Ε. ΑΚΕΛ*
7:00 - 9:00	**Αντιπολεμική διεθνιστική συνάντηση** **Δόγματα εθνικά ή ενότητα και αλληλεγγύη των εργατών** *Δάφνος Οικονόμου - Πάνος Γκαργκάνας - Fatma Kaplan*
ΚΥΡΙΑΚΗ	
10:00 - 11:30	**Η νεκρανάσταση του Τσέ Γκεβάρα** *Δήμητρα Χριστοδούλου*
12:00 - 1:30	**Τουρκία: Στο δρόμο του ισλαμισμού ή των εργατικών αγώνων** *Fatma Kaplan, Οργάνωση Sosyalist Isci (Τουρκία)*
ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ	
3:00 - 4:30	**Η νεολαία στη μέγκενη του συντηριτισμού** *Αγγελική Μιχαήλ - Μαρία Κωνσταντίνου - Κυριάκος Κοιλιάρης*
5:00 - 6:30	**Ρατσισμός: Τι είναι και πως παλεύεται** *Πέτρος Μιχαήλ - εκπρόσωπος Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών*
7:00 - 8:00	**Ενας κόσμος σε χάος, μόνη λύση εργατική εξουσία – σοσιαλισμός** *Πάνος Γκαργκάνας - Ντίνος Αγιομαμίτης*

Κάρτες συμμετοχής προς 3 λίρες γιά ολόκληρο το τριήμερο και 1.50 για μια ημερα, μπορείτε να προμηθευτείτε απο τους συντρόφους που πουλούν την εφημερίδα ή στο τηλ 02-349959

Ετήσια έκθεση ΟΗΕ γιά την ανθρώπινη ανάπτυξη

Οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι

Η ετήσια *"Έκθεση για την Ανθρώπινη Ανάπτυξη 1998"* του ΟΗΕ, που δημοσιεύτηκε πρόσφατα, περιέχει αποκαλυπτικά και συνταρακτικά στοιχεία για τον πλούτο και την ανισότητα στον κόσμο.

Συνεχώς επιβεβαιώνεται ότι κάθε χρόνο διευρύνεται το χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών τόσο μεταξύ διαφόρων χωρών όσο και μέσα στις ίδιες τις χώρες.

Η περιούσια των 225 πλουσιότερων ανθρώπων στον κόσμο, που ξεπερνά τα $1.000 δισεκατομμύρια, ισοδυναμεί με το ετήσιο εισόδημα του 47% του πληθυσμού του πλανήτη, γύρω στα 2,5 δισεκατομμύρια άνθρωποι. Μόλις πέρσι στην αντίστοιχη έκθεση, ήταν 358 αυτοί που μοιράζονταν αυτό τον αμύθητο πλούτο.

Η περιούσια 15 απο αυτών των μεγιστάνων αξίζει όσο και η υποσαχάρια Αφρική με πληθυσμό 600 εκατομμύρια ανθρώπους.

Η συνολική περιουσία 84 απο αυτούς ξεπερνά τον εθνικό πλούτο της Κίνας που έχει πληθυσμό 1,2 δισεκατομμύρια.

Αν αυτοί οι 225 Κροίσοι του πλανήτη έδιναν ένα μικρό ποσοστό (4%) του πλούτου τους, θα μπορούσαν να έχουν στέγη, τροφή και υγειονομική περίθαλψη και βασική μόρφωση, ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι που αυτή τη στιγμή ζουν κάτω από απάνθρωπες συνθήκες.

Οι τρεις πλουσιότεροι του κόσμου είναι: Ο Μπιλ Γκέητς της εταιρείας ηλεκτρονικών υπολογιστών Microsoft με περιουσία $51 δισεκατομμύρια. Η οικογένεια Γουόλτον της αλυσίδας καταστημάτων στις ΗΠΑ WalMart με $48 δισεκατομμύρια και ο Γουόρεν Μπάφε, αμερικανός επενδυτής, με $33 δισεκατομμύρια.

Ανισότητα

Δίπλα απο αυτό τον προκλητικό πλούτο συνυπάρχει μια κατάσταση φτώχειας και εξαθλίωσης.

Η ίδια έκθεση αναφέρει ότι οι βαθειοί διαχωρισμοί στον κόσμο σήμερα δεν υπάρχουν μόνο αναμεσα στον βιομηχανικό και τον Τρίτο κόσμο. Στις βιομηχανικά αναπτυγμένες χώρες, το όριο ζωής για 200 εκατομμύρια ανθρώπους προβλέπεται να είναι κάτω απο 60 χρόνια. Εκατό εκατομμύρια είναι άστεγοι και 37 εκατομμύρια άνεργοι.

Μια άλλη έκθεση, εκείνη της Παγκ. Οργάνωσης Υγείας (WHO), αναφέρει ότι τα προβλήματα υγείας έχουν αυξηθεί παγκόσμια σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης. Το 50% των θανάτων παιδιών κάτω των 5 χρόνων συνδέονται με τον υποσιτισμό. Τουλάχιστον 2 εκατομμύρια παιδία αυτής της ηλικίας θα μπορούσαν να σωθούν με εμβολιασμούς. Τα προβλήματα υγείας αποτελούν πια σοβαρό ζήτημα και στις βιομηχανικά αναπτυγμένες χώρες. Πέρσι, ο μέσος όρος ζωής μειώθηκε για πρώτη φορά στην Ευρώπη. Στις ΗΠΑ 40 εκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Σύμφωνα με την έκθεση του ILO (Διεθνούς Γραφείου Εργασίας), ο αριθμός των άνεργων και υποαπασχολούμενων έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο και προβλέπεται να αυξηθεί ακόμα περισσότερο σαν αποτέλεσμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που βαθαίνει.

Το ένα τρίτο σχεδόν του εργατικού δυναμικού παγκόσμια, γύρω στο 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι, είναι άνεργοι ή υποαπασχολούνται. Απο αυτούς 150 εκατομμύρια είναι άνεργοι. Μόνο απο την οικονομική κρίση στην Ασία έμειναν άνεργοι 10 εκατομμύρια μέχρι στιγμής.

Την έκθεση των Η.Ε. για την Ανθρώπινη Ανάπτυξη προλογίζει ο διάσημος οικονομολόγος και θιασώτης του Κευνς, Των Γκάλμπρευθ, που αναφέρει πως η αύξηση της φτώχειας αποδίδεται στην προσωπική πλεονεξία και αδιαφορία, χαρακτηριστικά που προέρχονται απο τα "βάθη της ανθρώπινης φύσης".

Παρόλο που η έκθεση είναι ένας καταπέλτης ενάντια στο μέγεθος της αδικίας που κυριαρχεί σήμερα, οι λύσεις που προτείνονται, όπως "μέτρα για προστασία και προώθηση των δικαιωμάτων των καταναλωτών", μέτρα που θα "αποθαρρύνουν" πρότυπα κατανάλωσης που "ενισχύουν τις ανισότητες και τη φτώχεια" δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τη ρίζα αλλά και τη λύση αυτής της αθλιότητας.

Υπεύθυνος ο καπιταλισμός

Η οικονομία της αγοράς και η περιβόητη παγκοσμιοποίηση της οικονομίας που διατυμπανίζουν οι άρχουσες τάξεις, έδωσε τη δυνατότητα στους πολύ πλούσιους να συσσωρεύουν κολοσσιαία κεφαλαία και να τα διακινούν σε όλο τον κόσμο.

Σε παγκόσμια κλίμακα, οι επιθέσεις που έχουν εξαπολύσει οι πλούσιοι ενάντια στους φτωχούς, είτε σαν προγράμματα "εκσυγχρονισμού της οικονομίας" των χωρών, είτε σαν προγράμματα "σταθεροποίησης", η κυνηγητού των δεικτών του Μάαστριχ, οι διάφοροι πόλεμοι, οδήγησαν δισεκατομμύρια ανθρώπους στην εξαθλίωση ή τον θάνατο.

Οι δυναμικές κινητοποιήσεις των άνεργων στην Γαλλία και Γερμανία, η απεργία των γάλλων και ελλήνων αγροτών, των αυστραλών ναυτεργατών, των εργαζόμενων στην General Motors, της UPS στην Αμερική, οι απεργίες στην Hundai στην Κορέα, οι συνεχείς κινητοποιήσεις και απεργίες των ελλήνων εργατών, η εξέγερση και η ανατροπή του Σουχάρτο στην Ινδονησία δείχνουν πως ο θυμός και η αγανάκτηση πυροδοτούν αγώνες που στρέφονται ενάντια σ' αυτό το φρικτό και βάναυσο σύστημα που περιγράφει η Έκθεση του ΟΗΕ.

Ένα σύστημα που η λειτουργία και η διαιώνιση του στηρίζεται πάνω στην εκμετάλλευση και καταπίεση της πλειοψηφίας απο μια μειοψηφία για όλο και πιο μεγάλα κέρδη και συσσώρευση του πλούτου της.

Η ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον βρίσκεται ακριβώς στους αγώνες εμας των εργαζόμενων που σήμερα στερούμαστε ακόμα και τα πιο στοιχειώδη για μια ανθρώπινη ζωη, αλλά έχουμε ένα ολόκληρο κόσμο να κερδίσουμε αν ανατρέψουμε αυτό το απάνθρωπο σύστημα.

Μυριάνθη Λοΐζου

Ξέσπασμα συντηρητισμού ενάντια στους ομοφυλόφιλους και στην νεολαία

Με αφορμή την καταγγελία της μητέρας του 16χρονου ομοφυλόφιλου τραβεστί για δήθεν κυκλώματα παιδεραστών που εκπορνεύουν νέους και ότι, με συνταγή γιάτρενας ο γιος της προμηθεύτηκε γυναικείες ορμόνες, τα ΜΜΕ κυριεύτηκαν απο ομαδική υστερία.

Σύμφωνα με τις έρευνες της αστυνομίας δεν υπάρχουν στοιχεία για κύκλωμα παιδεραστών ενώ ο ίδιος ο νεαρός στην κατάθεση του ανέφερε ότι με την θέληση του έχει σχέσεις με άντρες και απέρριψε τις καταγγελίες της μητέρας του ότι ομοφυλόφιλοι τραβεστί τον παρέσυραν να αλλάξει φύλο δηλώνοντας ότι, ήταν δική του επιλογή να αρχίσει τις ορμόνες πριν 6 μήνες.

Αν και όλα αυτά ήταν περίπου γνωστά στους δημοσιογράφους απο την αρχή, τα ΜΜΕ επιδόθηκαν στον άκρατο κιτρινισμό πατώντας πάνω στις πιο αντιδραστικές προκαταλήψεις της κοινωνίας αλλά και πάνω στις φοβίες κάθε γονιού για τα ναρκωτικά, τον αλκοολισμό και τα λογής λογιών "κυκλώματα".

"Σπείρα ομοφυλόφιλων και τραβεστί", "Κύκλωμα εκπόρνευσης ανηλικων", "Πατέρας καταγγέλλει κύκλωμα ναρκωτικών", "Πιωμένοι πανε σχολείο μαθητές Λυκείου" ήταν οι τίτλοι των εφημερίδων ενώ ο Κατσαμπάς στον Φιλελεύθερο ζήτησε την "δημόσια διαπόμπευση" της γιάτρενας στην Πλατεία Ελευθέριας!

Το δράμα μιας μητέρας που δεν μπορεί ν' αποδεχτεί ότι ο γιος της είναι ομοφυλόφιλος και θεωρεί ότι αυτή η "συμφορά" οφείλεται σε προσωπική της αποτυχία την οποία εκμεταλλεύτηκαν κάποια "τέρατα", άνοιξε το δρόμο για μια επίθεση ενάντια στους ομοφυλόφιλους και τη νεολαία.

Όμως η ανθρώπινη σεξουαλική συμπεριφορά δεν είναι ούτε «φυσική» ούτε «αφύσικη» είναι η κοινωνία που δημιουργεί τα πρότυπα της ανθρώπινης δραστηριότητας, που καθορίζει τι είναι παραδεκτό, και όχι οι νόμοι της φύσης. Η ίδια η επιστήμη έπαψε πια να θεωρεί την ομοφυλοφιλία ασθένεια.

Η ομοφυλοφιλία είναι μια επιλογή που γίνεται μέσα απο μια ξεκάθαρη ανάγκη έκφρασης της σεξουαλικότητας των ανθρώπων. Κανένας δεν μπορεί να πιεσθεί ή να παρασυρθεί να γίνει ομοφυλόφιλος ή ακόμα περισσότερο, κανένας ομοφυλόφιλος δεν μπορεί να εξαναγκαστεί να αλλάξει φύλο γιατί αυτό αποτελεί μια αυστηρά προσωπική και συνειδητή επιλογή όπως δηλώνουν όλοι οι τρανσεξουαλικοί.

Όμως η άρχουσα τάξη χρειάζεται να δημιουργεί κάθε τόσο - με την βοήθεια των ΜΜΕ - κι ένα μπαμπούλα απο τον οποίο υποτίθεται απειλείται η κοινωνία και όλοι εμείς. Είτε αυτοί είναι Τουρκοκύπριοι που ζουν στο νότο, ξένοι εργάτες ή μετανάστες, φορείς του AIDS ή ομοφυλόφιλοι.

Το '94, λίγες μέρες μετά την σφαγή της ΜΜΑΔ στη Χλώρακα, παρόμοια υστερία κατέλαβε τα ΜΜΕ για δήθεν κυκλώματα σατανιστών και "αποκαλύψεις" περιστατικών μαύρης μαγείας στη Λεμεσό.

Τον περασμένο Μάη ανάλογη υστερία κατέλαβε τα ΜΜΕ με την περίπτωση της Χρυσαυγής που ήταν φορέας του AIDS και κατηγορήθηκε ότι δεν ενημέρωσε άτομα με τα οποία είχε ερωτική επαφή. Η δραματική ιστορία της Χρυσαυγής ξετυλιγόταν την περίοδο που η βουλή συζητούσε την αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας και που η Εκκλησία προσπάθησε με διάφορους τρόπους να εμποδίσει. Αφού για τον Χρυσόστομο το AIDS είναι αποτέλεσμα της "έκλυσης των ηθών" και άρα των ομοφυλοφιλικών σχέσεων.

Ο πανικός που προσπάθησαν τα ΜΜΕ να σκορπίσουν με αφορμή τον 16χρονο τραβεστί είναι ένα ακόμα παράδειγμα αποπροσανατολισμού που συνδυάστηκε με ένα ξέσπασμα συντηρητισμού. Ο αποπροσανατολισμός αφορά τα σκάνδαλα και τα πραγματικά κυκλώματα της κυβέρνησης, της Εκκλησίας και των καπιταλιστών που για τρεις μήνες τώρα συνεχίζουν να ξεσπούν ανεξέλεγκτα.

Σήμερα τα σκάνδαλα της άρχουσας τάξης έχουν πάρει μια τέτοια διάσταση που η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων και της νεολαίας εύκολα βλέπει ποιοι έχουν αδειάσει κυριολεκτικά τα δημόσια ταμεία και τις τσέπες μας, διαλύοντας "θεσμούς και αξίες".

Θέλουν να μας κάνουν να ξεχάσουμε την σαπίλα τους και να κοιτούμε ύποπτα τον κάθε ένα που δεν είναι σαν τους άλλους σαν την απειλή. Στην προκειμένη περίπτωση κάθε ομοφυλόφιλο ή κάθε ένα "περίεργο" που ίσως να είναι ομοφυλόφιλος και άρα παιδεραστής.

Την ίδια στιγμή όμως έχουν σαν στόχο την νεολαία, το πιο δυναμικό κομμάτι της κοινωνίας, που το ίδιο το σύστημα διαρκώς στενεύει τους ορίζοντες της κάνοντας θρύψαλα τα όνειρα της.

Με πρόσχημα την "προστασία" της νεολαίας απο τα ναρκωτικά, τον αλκοολισμό, ή τους παιδεραστές, θέλουν να δικαιολογήσουν τα μέτρα καταστολής ενάντια στην νεολαία. Να δώσουν ακόμα πιο μεγάλες εξουσίες στους μπάτσους να αστυνομεύουν τις δισκοθήκες, τα στέκια των νέων και τα σχολεία.

Ήδη η αστυνομία, σύμφωνα με τον αρχηγό Α. Αγγελίδη, συζητά με τον υπ. Δικαιοσύνης το ωράριο κλεισίματος των κέντρων που συχνάζει η νεολαία, την ανάγκη επίδειξης ταυτότητας στην είσοδο σε μπυραρίες, δισκοθήκες και ορθάδικα και την απαγόρευση της εισόδου στους κάτω των 16 χρόνων.

Οι νέοι δεν κινδυνεύουν τόσο απο σεξουαλική εκμετάλευση όσο απο την εκμετάλευση, τον αυταρχισμό και την αδιαφορία των αφεντικών και της κυβέρνησης τους. Χιλιάδες νέοι σήμερα αντιμετωπίζουν τον εφιάλτη της ανεργίας ή την υποαπασχόληση. Ένας στους τέσσερις μαθητές δεν καταφέρνουν να αποφοιτήσουν από την Μέση Εκπαίδευση εγκαταλείποντας το σχολείο. Ένας σημαντικός αριθμός νέων τα τελευταία χρόνια έχασαν τη ζωη τους, αυτοκτονώντας γιατί απέτυχαν στις εξετάσεις, απο "ατυχήματα" ή αυτοκτονίες στο στρατό, γιατί δεν υπήρχε αξονικός τομογράφος ή γιατί δεν είχαν τα μέσα να σταλούν στο εξωτερικό για θεραπεία.

Ενάντια σ' αυτά είναι που πρέπει να στρέψουμε την αγανάκτηση και την οργή μας και να παλέψουμε ενάντια σ' αυτή την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές που την στηρίζουν. Ακόμα, να παλέψουμε για την ανατροπή αυτού του σάπιου συστήματος τους για να εξαφανίσουμε κάθε πραγματική ή ανυπόστατη απειλή, όχι μόνο ενάντια στην νεολαία αλλά και ενάντια στην κοινωνία στο σύνολο της.

Φαίδων Βασιλειάδης

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Συμβιβασμός με οδυνηρές παραχωρήσεις

Ο αγώνας των εργαζόμενων στα ξενοδοχεία έκλεισε με ενα συμβιβασμό. Οι ξενοδόχοι ναί μέν δέν κατάφεραν να περάσουν τις μηδενικές αυξήσεις και τα προσωπικά συμβόλαια, ομως και οι ηγεσίες των συντεχνιών έκαναν οδυνηρές παραχωρήσεις.

Γι'αυτό το συμβιβασμό δεν φταίνε οι εργαζόμενοι, οι οποίοι έδειξαν οτι είχαν την διάθεση και την δύναμη να τσακίσουν κάθε επίθεση των ξενοδόχων και να τους κόψουν την φόρα. Οι ηγεσίες των συντεχνιών προχωρησαν στο συμβιβασμό, θυσιάζοντας τα συμφέροντα των εργαζομένων για να «σώσουν» την τουριστική οικονομία, που δεν σημαίνει τιποτε αλλο απο τα ξενοδοχεία και τα κέρδη των ξενοδόχων.

Δεν είναι αγκαλιές και γελάκια με τον ΠΑΣΥΞΕ που περίμεναν οι ξενοδοχοϋπάλληλοι απο τις ηγεσίες των συντεχνιών αλλα αγωνιστικές κινητοποιήσεις. Αν γινόνταν κάτι τέτοιο, σήμερα θα γελούσαν αυτοί και όχι τ' αφεντικά.

«Τολμηρές» παραχωρήσεις

Οι ηγεσίες των συντεχνιών έκαναν παραχωρήσεις και δέχτηκαν ενα πολύ χαμηλό ποσοστό αύξησης απο 3 μεχρι 5 λίρες τον μήνα, την ώρα που οι ξενοδόχοι κανουν εκατομμύρια κέρδη. Δέχτηκαν να υπογράψουν τετραετή σύμβαση αντι τριετή. Με δεδομένη όμως την άνεση με την οποία οι ξενοδόχοι παραβιάζουν τις συμβάσεις είναι φανερο ποιους εξυπηρετεί κάτι τέτοιο.

Παραχώρησαν ακόμα ωφελήματα που κερδήθηκαν με σκληρούς αγώνες: Δέχτηκαν το ελαστικό ωράριο, το οποίο απαιτούσαν οι εργοδότες, για να μπορούν να χρησιμοποιούν τους εργαζόμενους όπως και όποιες ώρες τους συμφέρει. Παραχώρησαν στούς ξενοδόχους τη δυνατότητα να πληρώνουν τις αργίες και τις υπερωρίες όπως και όποτε θέλουν. Δηλαδή μπορεί ενας εργαζόμενος να δουλέψει υπερωρίες το καλοκαίρι και να τις πληρωθεί τον Φεβράρη ή ακόμα να του δωθούν σαν ταϊμ οφφ. Δέκτηκαν ακόμα την μείωση στους μισθούς προσληψης των νέων υπαλλήλων κατα 7.5% δημιουργώντας ετσι δύο κατηγορίες υπαλλήλων.

Μ'αυτες τις παραχωρήσεις τα «πολεμικά» ανακοινωθέντα του ΠΑΣΥΞΕ μετατράπηκαν σε εγκώμια προς τις ηγεσίες των συντεχνιών: «*Θα ήταν παράλειψη να μην αναγνωρισθεί και δημόσια η πρωτοποριακή και υπεύθυνη στάση που επέδειξαν οι Συντεχνίες αντιλαμβανόμενες τα σοβαρά προβλήματα ανταγωνιστικότητας και βιωσιμότητας των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων, προβαίνοντας για πρώτη φορά στις απαιτούμενες τολμηρές παραχωρήσεις*».

Αγανάκτηση

Μπορεί οι ξενοδόχοι να έμειναν ευχαριστημένοι αλλά οι εργαζόμενοι δεν εμειναν καθόλου ικανοποιημένοι. Αυτό το γνώριζαν και οι ίδιες οι ηγεσίες των συντεχνιών και γι'αυτό δεν κάλεσαν επαρχιακές γενικές συνελεύσεις για να εγκρίνουν ή να απορρίψουν τήν κατ'αρχήν συμφωνία. Συγκάλεσαν τα κλαδικά συμβούλια οπου είχαν περισσότερες πιθανότητες να περάσουν μιά τέτοια συμφωνία. Παρόλα αυτά υπήρξαν και 15 αντιπρόσωποι που είπαν οχι σ'αυτό το ξεπούλημα.

Ανάμεσα στους εργαζόμενους έχει δημιουργηθεί έντονη απογοήτευση γι'αυτή τη στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας αλλά και θυμός και αγανάκτηση. Πολλοί απο αυτούς καταλαβαίνουν ότι δεν χρειάζονταν παρά μια παναπεργία σ'ολα τα ξενοδοχεία μέσα στην βράση της τουριστικής περιόδου για ν'αναγκάσουν τους ξενοδόχους να υποχωρήσουν. Αντι γι αυτό όμως οι ηγεσίες των συντεχνιών κάλεσαν επιλεκτική απεργία σε 12 ξενοδοχεία μόνο, στις οποίες μάλιστα φρόντισαν να δουλεύει και προσωπικό ασφαλείας.

Αυτή η κατάσταση οδήγησε κάποιους εργαζόμενους να σκέφτονται τη δημιουργία νέας συντεχνείας. Αυτό που χρειάζεται δέν είναι άλλη μια συντεχνία με την ίδια πολιτική, αλλα μία αλλη πολιτική. Μιά πολιτική της ταξικής πάλης και οχι της ταξικής συνεργασίας. Μιά πολιτική που να υπερασπίζεται με συνέπεια τα συμφέροντα των εργαζομένων και όχι να αγωνιά για τα κέρδη των ξενοδόχων.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΕΝΔΥΣΗ –ΥΠΟΔΗΣΗ

Να μη δώσουν μόνοι αυτή τη μαχη

Αν και όλοι οι κλάδοι στον ιδιωτικό τομέα έχουν ανανεώσει τις συλλογικές συμβάσεις, στους κλάδους ένδυσης και υπόδυσης, οι εργοδότες εξακολουθούν να επιμένουν στο πάγωμα των μισθών και της σύμβασης.

Οι εργοδότες ακολουθούν την ίδια σκληρή και αδιάλλακτη στάση που κράτησαν και στην προηγούμενη σύμβαση και με την οποία κατάφεραν να κλείσουν τις συμβάσεις χωρίς ουσιαστικές αυξήσεις και πολύ πιο κάτω απο τους άλλους κλάδους.

Κύριο επιχείρημα τους είναι οτι οι βιομηχανίες ένδυσης και υπόδυσης ειναι «προβληματικές» και δεν μπορούν να δώσουν αυξήσεις αφού αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο να κλείσουν.

Αυτό είναι ένα ψεύτικο δίλημμα. Είναι ολοφάνερο οτι παρά τις ελάχιστες αυξήσεις που πήραν οι εργαζόμενοι σε αυτούς τους κλάδους τα τελευταία χρόνια δεν σταμάτησαν ούτε οι απολύσεις, ούτε τα κλεισίματα των εργοστασίων. Για την κρίση δεν φταίνε οι εργάτες και τα μεροκάματα τους, αλλά τα αφεντικά και το συστημά τους.

Είναι κοροϊδία να ισχυρίζονται ότι τα 0.60 σεντ αύξηση που ζητούν οι εργαζόμενοι στον εβδομαδιαίο τους μισθό θα φέρουν την καταστροφή της οικονομίας την στιγμή που Υπουργοί, Αρχιερείς, και διάφορες εταιρείες τρώνε εκατομμύρια, όπως φαίνεται απο τα σκάνδαλα που αποκαλύπτονται καθημερινά.

Αυτή η σκληρή στάση των αφεντικών ενισχύεται και απο την ανοχή και την υποχωρητικότητα που δείχνουν οι ηγεσίες των συντεχνιών. Δεν φτάνει που ζήτησαν μόλις 60 σεντ την εβδομάδα αύξηση που είναι ενα εξευτελιστικά χαμηλό ποσό και που αντιπροσωπεύει μόλις το 50% απο τις αυξήσεις που πήραν οι αλλοι κλάδοι, δηλώνουν και έτοιμες να διαπραγματευτούν ακόμα και αυτό το ποσό. Αυτή τη στάση είναι που χαρακτηρίζουν σαν «*υπεύθυνη*» και καμαρώνουν για τη «*θετική συμβολή των συντεχνιών για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της οικονομίας*». Αυτή η στάση μπορεί να ειναι υπεύθυνη, απέναντι στα συμφέροντα των αφεντικών, αλλά ειναι μια ανεύθυνη στάση απέναντι στα συμφέροντα των ιδίων των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι στην ένδυση και υπόδυση δεν ζητούν ελεημοσύνη αλλά ουσιαστικές αυξήσεις. Τα 0.60 σέντ δεν είναι τίποτα, ιδιαίτερα αν σκεφτούμε πόσα χάνει ο κάθε εργαζόμενος με την αύξηση της «εισφορά για την αμυνα» και τις αυξήσεις των τιμών. Πολύ περισσότερο μάλιστα αν υπολογίσουμε και τις αυξήσεις των τιμολογίων του νερού, του τηλεφώνου και τις φορολογίες που ετοιμάζει η Κυβέρνηση.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία άφησε μόνους και απομονωμένους δυό κλάδους που είναι αδύνατοι και χρειάζονται την συμπαράσταση και την αλληλεγγύη των άλλων κλάδων για να κερδίσουν, αντί να τους κατεβάσει σε κινητοποιήσεις την ιδια περίοδο με τους οικοδόμους και τους μεταλλεργάτες και να τους συνδέσει όλους μαζί.

Τώρα πρέπει οι ιδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουν πρωτοβουλίες, και να μπουν εμπόδιο στις υποχωρήσεις της συνδικαλιστικής ηγεσίας. Να πιέσουν και να διεκδικήσουν ουσιαστικές αυξήσεις αλλά και να υπερασπιστούν τις ιδιες τις δουλείες τους, με απεργιές και κινητοποιήσεις.

Εστω και αν έχουν μείνει οι τελευταίοι δεν πρέπει να μείνουν όμως και μόνοι σ'αυτη την μάχη. Ο κλάδος της βαλιτσοποιίας διεκδικά ανάλογες αυξήσεις και αιτήματα και πρέπει μαζί να παλέψουν για να είναι πιό δυνατοί και αποτελεσματικοί. Ακόμη οι εργαζόμενοι σε άλλους κλάδους πρέπει να εκφράσουν έμπραχτα τη συμπαράσταση τους στους εργαζόμενους της ένδυσης-υπόδησης. Ετσι μπορούμε να σπάσουμε την αδιαλλαξία των αφεντικών.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Χρειάζεται ενότητα απο τα κάτω

Οι κυβερνητικοί γιατροί προχωρούν σε τοπικες γενικές συνελεύσεις στις οποίες η νεα ηγεσία ζητά εξουσιοδότηση για να πάρει μετρα, αφού η κυβέρνηση δέν δείχνει καμμιά διάθεση να συζητήσει τα χρόνια προβλήματα των γιατρών.

Οι γιατροί ζητούν να γίνουν προσλήψεις, να τους μειώσουν τις εφημερίες και να τους πληρώνουν τις υπερωρίες. Σημερα ολόκληρες κλινικές των νοσοκομείων κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς γιατρούς αφού η κυβέρνηση δεν προσλαμβάνει νέους, ούτε καν στην θέση αυτών που έχουν αφυπηρετήσει. Οι γιατροί αναγκάζονται να δουλεύουν πολλές και συνεχόμενες ώρες με πολλές εφημερίες με ολες τις συνέπειες που έχει αυτό για τους ίδους και τους ασθενείς.

Αυτά που ζητούν οι γιατροί δεν θα ωφελήσουν μόνο τους ίδιους αλλά και όλους τους εργαζόμενους γιατί σημαίνουν καλύτερη και πιο γρήγορη περίθαλψη των ασθενών. Στο δίκαιο αγώνα τους πρέπει να βρούν συμπαράσταση, απο κάθε εργαζόμενο αλλα πρώτα και κύρια απο τους άλλους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Εχουν να παλέψουν πολλά κοινά πράγματα και ο αγώνας τους είναι κοινός.

Η νέα ηγεσία των γιατρών δηλώνει πως οι γιατροί είναι οι τελευταίοι που θα χρησιμοποιήσουν το οπλο της απεργίας. Κι'ομως η τεράστια πλειοψηφία των γιατρών, συγκρούστηκε με την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ γιατί έμπαινε εμπόδιο στο να προχωρήσουν στην διεκδίκηση των αιτημάτων τους με απεργίες και κινητοποιήσεις. Τώρα και η νέα ηγεσία κρατά μια ανάλογη στάση. Οι γιατροί δεν πρέπει να δώσουν «εν λευκώ» εξουσιοδότηση στην νέα ηγεσία, αλλά να αποφασίσουν απεργιακά μέτρα τα οποία μόνο οι ίδιες οι συνελεύσεις τους θα μπορούν να τα αναστείλουν.

Γιατροί, νοσοκόμοι και οι άλλοι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία, παρόλες τις διασπάσεις απο τα πάνω, ειναι οι μόνοι που μπορούν ενωμένοι απο τα κάτω, οι ίδιοι με τους αγώνες τους και τις κινητοποιήσεις τους να κερδίσουν τα δίκαια αιτήματα τους και να βάλουν ενα τέρμα στο χάος που επικρατεί στο τομέα της δημόσιας υγείας.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Σώζοντας τον στρατιώτη Ράιαν

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος σύμφωνα με τον Στίβεν Σπίλμπεργκ

Για ολόκληρες δεκαετίες ο Β' Παγκ. Πόλεμος παρουσιάζεται σαν ένας "καλός" πόλεμος.

Ειδικά το Χόλλιγουντ, απεικόνισε τον πόλεμο με σκηνές μαχών όπου ήρωες σαν τον Τζων Γουέην και τον Ρόμπερτ Μίτσαμ αγωνίζονται για την ελευθέρια και την δημοκρατία.

Η ταινία του Σπίλμπεργκ "Σώζοντας τον στρατιώτη Ράιαν" διαφέρει σε αυτό το σημείο απο αυτή την παράδοση. Δείχνει όλη τη λύσσα, το μπέρδεμα, τη γυμνή βία και το παράλογο του πόλεμου. Όμως η ταινία τελειώνει έχοντας παραδεχτεί όλους σχεδόν τους κύριους μύθους για τον Β' Παγκ. Πόλεμο.

Το έργο αρχίζει με την απόβαση στη Νορμανδία το 1944, όπου αμερικανοί στρατιώτες κουτρουβαλιάζουν στις ακτές κάτω απο τα πυρά γερμανικών σφαιρών και οβίδων. Κατά την απόβαση, τρία αδέλφια απο την ίδια οικογένεια των Ράιαν, σκοτώνονται στη μάχη.

Ο αρχιστράτηγος του αμερικανικού Στράτου στρατηγός Τζιωρτζ Μάρσαλ, δίνει εντολή στο λοχαγό Τζων Μίλερ (Τομ Χανκς) να μαζέψει μια μικρή ομάδα για να βρουν τον τέταρτο αδελφό, το στρατιώτη Ράιαν, για να τον στείλουν σώο πίσω στην οικογένεια του.

Κατά την διάρκεια αυτής της αποστολής, ο Μίλερ και οι άλλοι στρατιώτες εκφράζουν το θυμό τους για τον πόλεμο. Ο Μίλερ που το χέρι του τρέμει ασταμάτητα εξαιτίας της έντασης του πόλεμου, λεει: "Κάθε φορά που σκοτώνω νιώθω όλο και πιο μακριά απο το σπίτι μου".

Όμως παρόλο που βάζει πολλά ερωτήματα, το έργο αποδέχεται πολλές ιδέες για τον πόλεμο χωρίς καμία κριτική. Για παράδειγμα, όλοι οι γερμανοί στρατιώτες παρουσιάζονται εξίσου κακοί. Κάποιος αναλυτής ενός γνωστού περιοδικού της Ν. Υόρκης, είπε πως το έργο τον έκανε να θέλει σηκωθεί απο την καρεκλά του και ουρλιάξει στον Τομ Χανκς να σκοτώσει κι άλλους γερμανούς.

Μπροστά στα πάνδεινα και την φρίκη ενός βαρβάρου πόλεμου που υπέστησαν χιλιάδες απλών στρατιωτών, τελικά, η προσπάθεια να σωθεί ο Ράιαν προσφέρεται σαν ένας "ευγενικός" σκοπός που εξευμενίζει αυτή την βαρβαρότητα.

Όμως ο Β' Παγκ. Πόλεμος είχε πολύ λίγο να κάνει με ευγενικούς σκοπούς όπως την πάλη ενάντια στον φασισμό και την υπεράσπιση της δημοκρατίας.

Οι πιο ισχυρές χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της Αμερικής, ανέκτησαν τον φασισμό και ναζισμό στην Ιταλία και Γερμανία και μπήκαν στον πόλεμο μόνο όταν κινδύνευσαν τα συμφέροντα τους.

Η Αμερική όχι μόνο δεν πολέμησε τους Ναζί για το χειρότερο τους έγκλημα, το Ολοκαύτωμα των Εβραίων, αλλά αντίθετα έβαλε περιορισμούς στους Εβραίους που προσπαθούσαν να βρουν καταφύγιο στην Αμερική. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ αρνήθηκε να βομβαρδίσει τις γραμμές των τρένων που μετέφεραν τους Εβραίους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Μέσα στην ίδια την Αμερική, η κυβέρνηση σαν "αντίποινα" κατάργησε τα δημοκρατικά δικαιώματα 120.000 γιαπωνέζων αμερικανών υπηκόων και τους έκλεισε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Θα μπορούσε ο Σπίλμπεργκ να ρίξει λίγο φως σ' αυτά τα γεγονότα. Αντίθετα, διάλεξε να ηρωοποιήσει τύπους σαν τον στρατηγό Μάρσαλ. Ωστόσο ο Μάρσαλ δεν είναι ήρωας. Άρχισε την καριέρα του σαν διοικητής στον αποικιακό πόλεμο για την κατάληψη των Φιλιππίνων, όπου σκοτώθηκαν πάνω απο ένα εκατομμύριο Φιλιππινέζοι.

Κατά την διάρκεια του Β' Παγκ. Πολέμου, υποστήριξε τον φυλετικό διαχωρισμό στον Στράτο και αναφερόταν στους μαύρους με ρατσιστικούς χαρακτηρισμούς.

Η ιδέα ότι ο στρατηγός Μάρσαλ έδειξε προσωπικό ενδιαφέρον για τις ζωές των απλών στρατιωτών είναι ανόητη όσο και γελοία.

Ο Σπίλμπεργκ αντί να ανατρέψει τους μύθους γύρω απο τον πόλεμο πρόσθεσε και την δικιά του δυνατή φωνή μαζί μ' αυτούς που τους πλάθουν και τους τρέφουν. Είναι αδύνατο κάποιος να αγνοήσει τον συμβολισμό στην αρχή και στο τέλος της ταινίας με την αμερικανική σημαία να κυματίζει γεμίζοντας την οθόνη. Είναι η προσπάθεια διαιώνισεις του μύθου της Αμερικής σαν χώρα της "Ελευθέριας και δημοκρατίας" αλλά και απόκρυψης του ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα εκείνου του πολέμου.

Η πραγματική ιστορία του Β' Παγκ. Πολέμου δεν εμφανίστηκε ακόμα στις οθόνες μας.

Τζένη Αλβανού

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 383 φύλλα, ανάμεσα στα οποία, 30 στην εκδήλωση ειρήνης στη Χρυσαλινιώτισσα, 9 στις εκδηλώσεις της ΕΔΟΝ για την ανεξαρτησία, 12 στο Πανεπιστήμιο, 21 στο γήπεδο 16 στη πλατεία Λεμεσού, 29 στις πλατείες της Λευκωσίας, 75 εξω απο υπεραγορές, 12 στο νοσοκομείο. Όλα τα πουλήματα είχαν σημαντική οικονομική ενίσχυση ενω 5 νέοι σύντροφοι εντάχθηκαν στην οργάνωση.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

14/10: Εργατική τάξη και ταξική συνείδηση

21/10: Γιατί χρειαζόμαστε το επαναστατικό κόμμα

27/10: Διαφθορά και ταξική δικαιοσύνη

4/11: Αντικατοχικές πορείες ή επαναπροσέγγιση

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

13/10: Εργατική τάξη και ταξική συνείδηση

20/10: Μαρξισμός και Ηθική

27/10: Σώζοντας τον Ράϊαν - ηταν αντιφασιστικός ο Β'ΠΠ;

3/11:Η επανάσταση του '17 στη Ρωσία.

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

14/10: Μαρξισμός και Ηθική

21/10:Σώζοντας τον Ράϊαν - ηταν αντιφασιστικός ο Β'ΠΠ;

27/10: Εργατική τάξη και ταξική συνέιδηση

4/11: Αντικατοχικές πορείες ή επαναπροσέγγιση

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

14/10: Εργατική τάξη και ταξική συνέιδηση

21/10: Γιατί χρειαζόμαστε το επαναστατικό κόμμα

27/10: Μαρξισμός και Ηθική

4/11: Αντικατοχικές πορείες ή επαναπροσέγγιση

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

9/10: Πως οι εργάτες γίνονται επαναστάτες

15/10: Μαρξισμός και υλιστική αντίληψη της ιστορίας

30/10: Σώζοντας τον Ράϊαν - ηταν αντιφασιστικός ο Β'ΠΠ;

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 7280, Λευκωσια

Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Τι έδειξε η εμπειρία της Ρωσίας

ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Νέος πρωθυπουργός με παλιές συνταγές

Η Ρωσική οικονομία βυθίστηκε τον Σεπτέμβριο ακόμα βαθύτερα στην κρίση Ο διορισμός σαν νέου πρωθυπουργού του Πριμακόφ που ήταν πρώην υπουργός εξωτερικών στις κυβερνήσεις Κιριένκο και Τσερνομίρτιν και αρχικατάσκοπος επικεφαλής του τμήματος εξωτερικών υποθέσεων της KGB, επί Γκορμπατσόφ δεν φαίνεται να αλλάζει σε τίποτα τη κατάσταση.

Όλα τα κόμματα της ρωσικής Βουλής, από τους ακραίους υποστηρικτές της αγοράς μέχρι και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ρωσικής Ομοσπονδίας (ΚΚΡΟ) συμφώνησαν στο διορισμό του Πριμακόφ από τον Γέλτσιν.

Μετά από βδομάδες όπου η διακυβέρνηση της χώρας βρισκόταν στα πρόθυρα κατάρρευσης με την αποπομπή του Κιριένκο και την απόρριψη από την Δούμα της πρώτης επιλογής του Γέλτσιν για πρωθυπουργό, του Τσερνομίρτιν, η συμφωνία έδωσε την εικόνα κάποιας πολιτικής σταθερότητας. Όμως η οικονομία συνέχισε την κατρακύλα.

Η κρίση έχει κτυπήσει άγρια τα πιο αδύναμα κομμάτια του πληθυσμού. Η χώρα εισάγει περισσότερο από το μισό των αναγκών της σε τρόφιμα. Η υποτίμηση του νομίσματος της, του ρουβλίου, σημαίνει ότι οι εισαγωγές είναι πολύ πιο ακριβές κάνοντας εκατομμύρια να μην μπορούν να αγοράσουν τρόφιμα.

Στην Μόσχα, οι τιμές του κρέατος έχουν διπλασιαστεί και η τιμή του βουτύρου έχει διπλασιαστεί από τον περασμένο Αύγουστο. Η κατάσταση έξω από την πρωτεύουσα είναι πολύ χειρότερη.

Εκατομμύρια εργάτες και στρατιώτες έχουν να πληρωθούν εδώ και μήνες. Γονείς αυτοκτονούν γιατί δεν μπορούν να εξασφαλίσουν φαγητό για τα παιδιά τους και συνταξιούχοι που έχουν δει τις συντάξεις τους να χάνουν την αξία τους πέφτοντας μέχρι και $25 τον μήνα, γιατί δεν θέλουν να είναι βάρος την οικογένεια τους.

Ο Πριμακόφ έχει στήσει ξανά το οικονομικό επιτελείο της πρώην ΕΣΣΔ με αντιπρόεδρο της κυβέρνησης τον βουλευτή του ΚΚΡΟ Μασλιούκοφ στην προσπάθεια του να συνδυάσει στοιχεία της παλιάς οικονομίας του κρατικού καπιταλισμού με την αγορά. Πρόθεση του είναι να τυπώσει περισσότερα χρήματα για να βγάλει τις τράπεζες από το αδιέξοδο και να πληρώσει τους καθυστερημένους μισθούς. Όμως αυτό θα οδηγήσει τον πληθωρισμό στα ύψη.

Ακόμα τα σχέδια του για να ανοίξει ξανά τις τράπεζες θα ρίξουν την αξία των καταθέσεων σε δολάρια στο ένα τρίτο, σπρώχνοντας εκατομμύρια πιο βαθιά στην φτώχια.

Τις τελευταίες βδομάδες η αντίσταση των εργαζομένων στα σχέδια της άρχουσας τάξης ανεβαίνει. Οι δάσκαλοι έχουν κατεβεί σε απεργίες ενώ απεργοί ανθρακωρύχοι έχουν μπλοκάρει ξανά και ξανά τις σιδηροδρομικές γραμμές.

Οι αγώνες των εργαζομένων δείχνουν ένα διαφορετικό δρόμο γιά έξοδο από την κρίση που έφερε η αποτυχία της οικονομίας του κρατικού καπιταλισμού της πρώην ΕΣΣΔ και η σημερινή αποτυχία της ελεύθερης αγοράς.

Σταύρος Σιδεράς

Εκατομμύρια εργάτες συμμετείχαν στην γενική απεργία και τις κινητοποιήσεις στις αρχές του Οχτώβρη ενάντια στη πολιτική του Γέλτσιν

Η κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων και το μεγάλο ψέμα ότι αυτά τα καθεστώτα ήταν σοσιαλιστικά επέτρεψε στους απολογητές του καπιταλισμού να θριαμβολογούν για την «ανωτερότητα του καπιταλισμού». Σήμερα η αποτυχία της αγοράς να δώσει λύσεις στην βαθιά κρίση του συστήματος τόσο στην ίδια την Ρωσία όσο και παγκόσμια ανοίγει ξανά τη συζήτηση: Τι ήταν αυτό που απέτυχε στη Ρωσία; Ποια είναι η εναλλακτική λύση στην αποτυχία της αγοράς;

Τι έκανε η επανάσταση του 1917 στη Ρωσία;

Η επανάσταση του Οκτώβρη έφερε για πρώτη φορά την εργατική τάξη στην εξουσία. Για εκατομμύρια ανθρώπους, το εργατικό κράτος που εγκαθιδρύθηκε στη Ρωσία έγινε η ζωντανή απόδειξη ότι υπάρχει διέξοδος από τη φρίκη της φτώχειας και του πολέμου.

Τα εργοστάσια, ο έλεγχος της παραγωγής, πέρασαν από την κυρίαρχη τάξη στα χέρια των εργατικών συμβουλίων. Αυτοί που αποφάσιζαν τι και πώς θα παραχθεί ήταν οι ίδιοι οι εργάτες. Στόχος της νέας κοινωνίας ήταν η παραγωγή με βάση τις ανάγκες και όχι το κέρδος και τον ανταγωνισμό.

Οι επαναστατημένοι εργάτες με την ηγεσία των Μπολσεβίκων του Λένιν και του Τρότσκι κατήργησαν το αστικό κοινοβούλιο και ασκούσαν οι ίδιοι την εξουσία μέσα από τη δημοκρατία των εργατικών συμβουλίων, των Σοβιέτ. Οι θεσμοί, η δικαιοσύνη, η εκπαίδευση, η θέση της γυναίκας, η κουλτούρα, ολόκληρη η κοινωνία άλλαζε με ραγδαίους ρυθμούς - πραγματικά κάτι “πρωτόγνωρο” συνέβαινε στην ανθρώπινη ιστορία.

Οι Μπολσεβίκοι πάντα πίστευαν ότι ο μόνος τρόπος για να νικήσει ολοκληρωτικά η σοσιαλιστική επανάσταση ήταν η εξάπλωσή της σε άλλες χώρες. Ομως, η ήττα του επαναστατικού κύματος που ξέσπασε σ’ όλη την Ευρώπη μετά τον Α’ Παγκόσμιο Πόλεμο οδήγησε στην απομόνωση το εργατικό κράτος στη Ρωσία και στην σταθεροποίηση του καπιταλισμού.

Η απομόνωση, η εξαθλίωση της ρώσικης εργατικής τάξης από τον εμφύλιο πόλεμο και την πείνα, είχε σαν αποτέλεσμα να αναπτυχθεί μια γραφειοκρατία, συσπειρωμένη γύρω από τον Στάλιν.

Η επιβολή του σταλινικού καθεστώτος δεν ήταν συνέχεια της επανάστασης των Μπολσεβίκων;

Το καθεστώς του Στάλιν δεν είχε να κάνει σε τίποτα με το σοσιαλισμό. Αυτό που επικρατούσε από τα τέλη της δεκαετίας του ’20 ήταν γραφειοκρατικός κρατικός καπιταλισμός. Ενα καθεστώς όπου η γραφειοκρατία είχε τον έλεγχο όλης της οικονομίας και της κοινωνίας.

Κάθε κατάκτηση του 1917 συντρίφτηκε και η γραφειοκρατία για να αντέξει στον οικονομικό ανταγωνισμό με τη Δύση και στην κούρσα των εξοπλισμών, επέβαλε γρήγορους ρυθμούς εκβιομηχάνισης.

Οι εργάτες στερήθηκαν τις πολιτικές και συνδικαλιστικές τους ελευθερίες. Την ίδια στιγμή που οι δείκτες ανάπτυξης έτρεχαν με ραγδαίους ρυθμούς και οι στρατηγοί γέμιζαν τις αποθήκες τους με τα πιο σύγχρονα όπλα, ο απλός κόσμος έπρεπε να στήνεται σε ουρές για ν’ αγοράσει ψωμί και γάλα. Ολα αυτά δεν έγιναν με “ήρεμο” τρόπο. Ολοι οι επαναστάτες που βρίσκονταν στην ηγεσία του μπολσεβίκικου κόμματος το 1917 εξορίστηκαν, εκτελέστηκαν ή δολοφονήθηκαν όπως ο Τρότσκι. Εκατομμύρια εργάτες και αγρότες κλείστηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και ολόκληρες εθνότητες “απελάθηκαν” στην Σιβηρία.

Πώς έφτασαν στην κρίση τα σταλινικά καθεστώτα;

Η ευφορία των γραφειοκρατικών κυρίαρχων τάξεων δεν κράτησε πολύ. Οπως κάθε καπιταλιστική οικονομία, έτσι και ο κρατικός καπιταλισμός πέρασε από την περίοδο της ανάπτυξης στην περίοδο της κρίσης.

Οι κυβερνήσεις της ΕΣΣΔ δεν είχαν καμιά σοσιαλιστική αντιμετώπιση, είχαν τις ίδιες προτεραιότητες όπως στη Δύση: έριχναν όλες τις επενδύσεις στη βαριά βιομηχανία, ιδιαίτερα στην πολεμική, και έκοβαν τις επενδύσεις για είδη κατανάλωσης. Αυτό το τυφλό κυνήγι της συσσώρευσης είναι γνώρισμα του καπιταλισμού και οδηγεί στη σπατάλη και στην κρίση.

Οι ελλείψεις των καταναλωτικών αγαθών, η τεράστια σπατάλη των επενδύσεων που συχνά άφηνε ολόκληρα βιομηχανικά συγκροτήματα ανολοκλήρωτα, η ανικανότητα συντονισμού των υπεύθυνων για τα “πλάνα”, έδειξαν τα όρια του γραφειοκρατικού “προγραμματισμού” των σταλινικών καθεστώτων.

Αυτή η κατάσταση οδήγησε ακόμα και κομμάτια της άρχουσας τάξης να αναζητούν άλλους τρόπους διαχείρισης και να απαιτούν να καθορίζεται η παραγωγή για κάθε επιχείρηση με βάση το κέρδος, όπως ζητούσε ο πρωθυπουργός της ΕΣΣΔ Αλεξέι Κοσύγκιν σε μια ομιλία του το 1965. Τέτοιες “μεταρρυθμίσεις” από τα πάνω αποπειράθηκαν να κάνουν τα σταλινικά καθεστώτα από τη δεκαετία του ’50. Ομως βρέθηκαν γρήγορα αντιμέτωπα με ένα δίλημμα: οι αλλαγές που επιχειρούσαν μπορεί να φαίνονταν υπερβολικά ριζοσπαστικές για πολλά μέλη της άρχουσας τάξης, αλλά πολύ μετριοπαθείς για τη μάζα του πληθυσμού. Η παράλυση που φέρνει μια τέτοια κατάσταση δημιουργεί συνθήκες για να ξεσπάσει μια λαϊκή επανάσταση. Αυτό έγινε στην Ουγγαρία το 1956.

Η κρίση που ξέσπασε στη Δύση τη δεκαετία του ’70 χτύπησε ακόμα περισσότερο και τις χώρες του κρατικού καπιταλισμού. Στα τέλη της δεκαετίας του ’80, η οικονομία της ΕΣΣΔ πέρασε από τη στασιμότητα των χρόνων του Μπρέζνιεφ στην βαθιά ύφεση και την παρατεταμένη κρίση.

Τι ήταν οι μεταρρυθμίσεις του Γκορμπατσόφ και οι εξεγέρσεις του 1989;

Αντιμέτωποι με αυτή την οικονομική και κοινωνική κρίση ο Γκορμπατσόφ και οι άλλοι μεταρρυθμιστές αποφάσισαν να στρέψουν την οικονομία προς την αγορά. Αρχικά αυτό που επεδίωκαν ήταν να εκσυγχρονίσουν το σταλινικό σύστημα από τα πάνω. Ομως, σύντομα ανακάλυψαν ότι ο μόνος τρόπος που διέθεταν για να κοντράρουν τους συντηρητικούς γραφειοκράτες ήταν να απευθυνθούν στις μάζες με το σύνθημα της “διαφάνειας”.

Ομως, έτσι άνοιξαν το κουτί της Πανδώρας απελευθερώνοντας κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που απειλούσαν την ίδια την ύπαρξη του σταλινικού καθεστώτος: από τους εργάτες που άρχισαν να απαιτούν συνδικαλιστικές ελευθερίες και αυξήσεις, μέχρι τους διανοούμενους και τις εθνότητες. Οι εξεγέρσεις στη Βαλτική και στον Καύκασο την άνοιξη και οι μεγάλες απεργίες των ανθρακωρύχων το καλοκαίρι του 1989 ήταν οι σπίθες που άναψαν τη φωτιά.

Καθώς η άρχουσα τάξη στη Ρωσία έμοιαζε συγχυσμένη και διασπασμένη, το κύμα της εξέγερσης μεταφέρθηκε στην Ανατολική Ευρώπη. Με διαδηλώσεις και απεργίες, μέχρι και πραγματικές εξεγέρσεις, όπως στην Ρουμανία, οι εργάτες και η νεολαία ανάτρεψαν τα σταλινικά καθεστώτα το χειμώνα του 1989.

Ομως, καμιά από αυτές τις εξεγέρσεις δεν οδήγησε σε πραγματική ανατροπή των κυρίαρχων τάξεων. Η εργατική τάξη έριξε τις σταλινικές δικτατορίες και κέρδισε το δικαίωμα να απεργεί και να συνδικαλίζεται. Ομως η παλιά άρχουσα τάξη παρέμεινε στη θέση της, σαν αφεντικό στα εργοστάσια, στις τράπεζες, στους ιδιωτικοποιημένους οργανισμούς που και παλιότερα διεύθυνε. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που η κρίση όχι μόνο δεν ξεπεράστηκε αλλά χειροτέρεψε. Η αγορά, όχι μόνο δεν έλυσε, αλλά βάθυνε την κρίση που ξεκίνησε ο κρατικός καπιταλισμός.

Ποια είναι η λύση για τους εργάτες σήμερα;

Οι εργάτες δεν έχουν να περιμένουν τίποτα ούτε από τους ανοιχτούς υποστηρικτές της αγοράς, ούτε από τον Ζιουγκάνοφ και τους “κομμουνιστές” του.

Η απάντηση στην χρεοκοπία του καπιταλισμού, είτε με τη μορφή του κρατικού καπιταλισμού είτε του καπιταλισμού της αγοράς, είναι η επαναστατική ανατροπή του. Είναι η επιστροφή - όχι στις σταλινικές διαστρεβλώσεις - αλλά στις ιδέες του Μαρξ, του Λένιν και του Τρότσκι.

Είναι η αξιοποίηση της πολύτιμης εμπειρίας της Οκτωβριανής επανάστασης, που έδειξε ότι έστω και για λίγο καιρό οι εργαζόμενοι, η πλειοψηφία της κοινωνίας - ακριβώς επειδή είναι αυτοί που με την εργασία τους δημιουργούν τα αγαθά και όλον τον ανθρώπινο πλούτο - έχουν τη δύναμη να αλλάξουν τη κοινωνία. Αυτό μπορούν να το κάνουν μόνο απαλλοτριώνοντας τις βιομηχανίες, όλα τα μέσα παραγωγής. Μπορούν να αποφύγουν τις κρίσεις και τον παραλογισμό, προγραμματίζοντας δημοκρατικά την οικονομία, όχι με βάση το κέρδος, αλλά με βάση τις ανάγκες της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Αποφασίζοντας οι ίδιοι μέσα από την πιο ολοκληρωμένη δημοκρατία που υπήρξε στην ανθρώπινη ιστορία, τη δημοκρατία των Σοβιέτ. Αυτός είναι ο δρόμος που μπορεί να οδηγήσει στη νίκη τους αγώνες των εργατών στην Ελλάδα, στις ΗΠΑ, στην Κορέα, στη Ρωσία, σε όλον τον κόσμο.

εργατικη δημοκρατια

CYPOIL: Η απεργία συμπαράστασης έφερε τη νική

Χρειάζονται αγωνιστικές κινητοποιήσεις και απεργίες για να υπερασπιστούμε τα κεκτημένα

Κάτω τα χέρια απο το δικαίωμα στην απεργία

Στο όνομα του "εκσυγχρονισμού" η κυβέρνηση Κληρίδη επιχειρεί για δεύτερη φορά μέσα σε δυο χρόνια να περάσει νόμο που να απαγορεύει και να ποινικοποιεί το δικαίωμα της απεργίας σε μια σειρά απο κλάδους.

Το προηγούμενο νομοσχέδιο που κατέθεσε κάλυπτε 17 ολόκληρες υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων τα Αεροδρόμια, Ταχυδρομεία, Λιμάνια, Νοσοκομεία, Ηλεκτρική, ΑΤΗΚ, Δημόσια Υπηρεσία, Υδατοπρομήθεια.

Τέτοιους "εκσυγχρονισμούς" δεν είναι μόνο οι άρχοντες της κάθε "Μπανανίας" που "οραματίζονται". Ούτε και είναι μια ιδιαίτερα νέα φιλοδοξία των κρατούντων.

Ο υπουργός Εσωτερικών Φελίκ Πασάς προσπάθησε να επιβάλει μια ανάλογη απαγορευτική "ρύθμιση" στους σιδηροδρομικούς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, το 1909! Η δύναμη και η οργάνωση των εργατών της Θεσσαλονίκης όμως - Εβραίοι, Τούρκοι και Έλληνες μαζί - έβαλε τότε στοπ στο τρένο των "εκσυγχρονιστών".

Ιδιωτικοποιήσεις

Οπότε, τα περί ευθυγράμμισης της Κυπριακής Δημοκρατίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση και το Διεθνές Γραφείο Εργασίας που μας σερβίρουν σήμερα είναι τουλάχιστο γελοία. Ο "εκσυγχρονισμός" τούς είναι τόσο σάπιος όσο και το σύστημα τους.

Η κυβέρνηση σαν εργοδότης αλλά και σαν κυβέρνηση των εργοδοτών θέλει να κτυπήσει ένα δυνατό και οργανωμένο κομμάτι της εργατικής τάξης, τους δημόσιους και ημικρατικούς, για ν' ανοίξει έτσι τον δρόμο της συνολικής επίθεσης στις κατακτήσεις των εργαζόμενων.

Όλοι οι ημικρατικοί οργανισμοί που κυβέρνηση και εργοδότες θέλουν να ιδιωτικοποιήσουν περιλαμβάνονται στον κατάλογο των λεγόμενων "ουσιωδών υπηρεσιών". Καταργώντας το δικαίωμα της απεργίας ελπίζουν να έχουν απέναντι τους έναν αποδυναμωμένο αντίπαλο στα σχέδια τους για ιδιωτικοποιήσεις.

Στην προσπάθεια της η κυβέρνηση να πείσει ότι πρέπει να περιοριστούν τα δικαιώματα των δημόσιων και ημικρατικών προβάλλει την ψεύτικη εικόνα ότι οι εργαζόμενοι σε αυτές τις υπηρεσίες είναι αργόσχολοι, προνομιούχοι και υψηλόμισθοι. Η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Η τεραστία πλειοψηφία των εργαζομένων στον δημόσιο και ημικρατικό τομέα εργάζονται στην κλίμακα Α2, Α5 και Α7. Δηλαδή ξεκινούν απο 400 λίρες τον μήνα ακάθαρτα για να φτάσουν στις 800 λίρες μετά απο 20 ολόκληρα χρόνια υπηρεσίας.

Κώδικας

Ο «υπερταξικός» υπουργός Εργασίας Μουσιούτας μιλώντας για το νομοσχέδιο της κυβέρνησης λεει πως η «ρύθμιση» της απαγόρευσης των απεργιών με νόμο είναι αναγκαία επειδή ο Κώδικας Βιομηχανικών Σχέσεων δημιουργεί μόνο ηθική υποχρέωση για τους εργαζομένους.

Αυτοί που καταπατούν τον Κώδικα όποτε θέλουν και χωρίς κανένα πρόβλημα είναι τα αφεντικά. Για τους εργαζόμενους ο Κώδικας είναι ένα φρένο στις κινητοποιήσεις και τους αγώνες τους. Φωνάζει ο κλεφτής για να φοβηθεί ο νοικοκύρης.

Οι Συντεχνίες δεν πρέπει να δεχτούν την απαγόρευση της απεργίας ούτε με νόμο αλλά ούτε και με "τροποποιήσεις" του Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών συζητώντας τέτοιες τροποποιήσεις γίνονται συνεργές στην προσπάθεια κατάργησης της απεργίας. Δένουν πισθάγκωνα τα χέρια των εργαζομένων. Το δικαίωμα της απεργίας κερδίθηκε μέσα απο αγώνες. Είναι αδιαπραγμάτευτο.

Ενώ το συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται αντιμέτωπο με μια ολομέτωπη επίθεση που απαιτεί μια αντίστοιχη αντίδραση, δυστυχώς για ακόμα μια φορά οι ηγεσίες των συντεχνιών "επεξεργάζονται τον δικό τους κώδικα επίλυσης εργατικών διαφορών". Ο Φελλάς της ΠΕΟ, ο Χατζηπέτρου της ΠΑΣΥΔΥ και ο Ιωάννου της ΣΕΚ επιμένουν ότι "*ο ενδεδειγμένος τρόπος αντιμετώπισης των προβλημάτων στον τομέα των ουσιωδών υπηρεσιών είναι εκείνος που εξειδικεύει τις διαδικασίες επίλυσης τους*" και ότι "*μπορούν να ρυθμιστούν αποτελεσματικά στα πλαίσια της τριμερούς συνεργασίας*".

Η ΣΕΚ έφτασε μάλιστα στο σημείο να διαλαλεί ότι είναι έτοιμη να συζητήσει "όπως στον Κώδικα περιληφθούν τέτοιες διαδικασίες, ώστε να περιέχεται μεγαλύτερο περιθώριο χρόνου (πέραν των 10 ημερών) για προβληματισμό και διαβουλεύσεις με στόχο την αποφυγή απεργιών σε όλο το φάσμα της βιομηχανίας".

Έτσι ενώ έχουμε την κυβέρνηση να θέλει να αφοπλίσει με νόμο τους εργαζόμενους απο την άλλη έχουμε μια συνδικαλιστική ηγεσία η οποία θέλει να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για το ευκολότερο ξεπούλημα των διεκδικήσεων των εργαζομένων.

Ενώ τα αφεντικά και η κυβέρνηση έχουν κηρύξει ανοιχτά τον ταξικό πόλεμο, οι ηγεσίες των συντεχνιών συνεχίζουν το τροπάρι της ταξικής συνεργασίας, της "υπευθυνότητας" και τα τέτοια.

Γι' αυτό λοιπόν και η απάντηση απο την πλευρά των εργαζομένων πρέπει να είναι συνολική και άμεση: Καμία "ρύθμιση" στο δικαίωμα της απεργίας είτε με νόμο είτε με τροποποίηση του Κώδικα.

Μόνο μέσα απο απεργίες μπορούμε να αντισταθούμε στις ιδιωτικοποιήσεις και να περιφρουρήσουμε τα δικαιώματα μας συμπεριλαμβανόμενου και του δικαιώματος στην δράση, του δικαιώματος στην απεργία.

Δάφνος Οικονόμου

Οι οδηγοί καυσίμων της CYPOIL μόλις έμαθαν την απόλυση συνάδελφου τους, κατέβηκαν αυθόρμητα σε απεργία συμπαράστασης και πέτυχαν να ματαιώσουν την απόλυση του.

Η εταιρεία αδρανοποίησε τον οδηγό, ουσιαστικά τον απόλυσε γιατί οι εταιρείες πετραιλοειδών δέν του επέτρεπαν να οδηγά μέσα στις εγκαταστάσεις τους, γιατί είχε εμπλακεί σε κάποιο ατύχημα πρίν μερικούς μήνες. Πήραν μαλιστα αυτή την απόφαση παρά το οτι ο συγκεκριμένος οδηγός δεν είχε καμια ευθύνη.

Η αδικία αυτή εξόργισε τους οδηγούς οι οποίοι τα έβαλαν με την εταιρεία αλλά και τις πολυεθνικές πετρελαιοειδών. Απάντησαν άμεσα και δυναμικά με απεργία συμπαράστασης, την οποία αρνούνταν να κλείσουν αν δεν αποσυρτεί η απόλυση του συνάδελφου τους.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών έτρεχαν να βρούν τρόπους συμβιβασμού, οπως να μη απολυθεί μέν, αλλα να σταματήσει απο οδηγός και να δουλεύει σε κάποιο αλλο πόστο. Οι οδηγοί ομως το απέρριψαν. Εδειξαν αποφασισμένοι για όλα. Ηξεραν πολύ καλά πως ακόμα και ευθύνη να είχε ο οδηγός, σίγουρα θά έπρεπε να μή περάσει η απόλυση γιατί αυτό θα άνοιγε τον δρόμο στην εταιρία να απειλεί τους οδηγούς με απόλυση με την παραμικρή αφορμή.

Οι οδηγοί της CYPOIL δέν είναι η πρώτη φορά που κατεβαίνουν σε απεργία συμπαράστασης. Εχουν μια αγωνιστική παράδοση. Ειναι οι ιδιοι οδηγοί, που συμπαραστάθηκαν πριν δυο χρόνια στους εργαζόμενους στα καύσιμα του αεροδρομίου οι οποίοι απεργούσαν ενάντια στις απολύσεις των εταιρείων.

Μπορεί να ειναι μια μικρή απεργία, αλλα η σημασία της ειναι μεγάλη για κάθε εργαζόμενο. Δείχνει καθαρά πως στους χώρους δουλείας τα πράγματα δεν ειναι και τόσο ήρεμα αλλα βράζουν. Δείχνει πως μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις των αφεντικών. Δείχνει το δρόμο με τον οποίο μπορούμε να υπερασπιστούμε τις δουλείές μας και τις κατακτήσεις μας.

Η απεργία της CYPOIL δείχνει οτι τα πραγματικά αφεντικά είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Αυτοί είναι που έχουν την δύναμη να κινούν τα αυτοκίνητα, τις μηχανές και τα εργοστάσια, οταν σταματήσουν να δουλεύουν τίποτε δεν δουλεύει παραλύει ολόκληρο το συστημα.

Οι οδηγοί της CYPOIL δείχνουν το δρόμο της νίκης. Ν' ακολουθήσουμε το παράδειγμα τους.

Ν. Α.